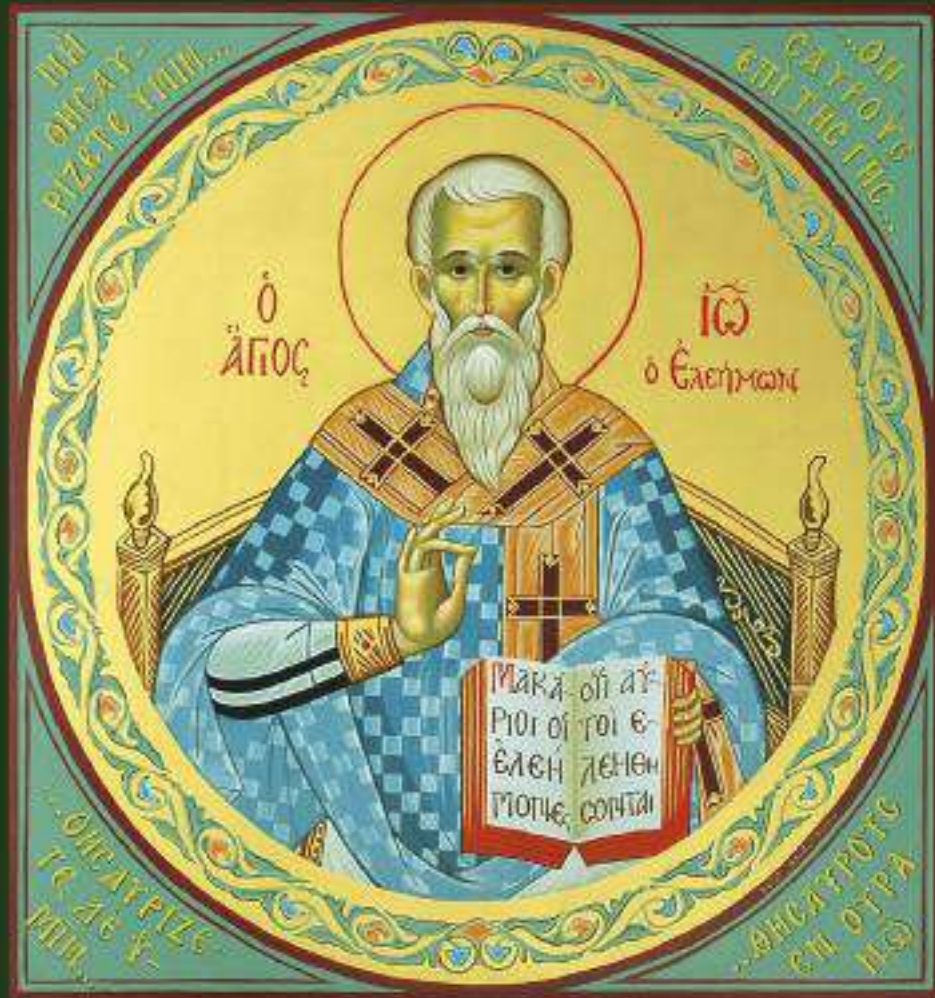

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

ΤΕΥΧΟΣ 35^ο Δεκέμβριος 2021 – Μάρτιος 2022

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ
Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

Φιλανθρωπικό Σωματείο
ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
Α. Μ. 734 (3793)
Απόφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης
3399/1964

ΕΔΡΑ

Εθνικής Αμύνης 22
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21
Τηλ: 2310 233 548,
Fax: 2310 233 548

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Ιωάννης Σχοινιάς

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ιωάννης Σχοινιάς
Παναγιώτης Αναστασιάδης
Βασίλειος Τσιτσόλκος
Ηλίας Χαματζόγλου

Τιμή φύλλου: 1 ευρώ

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΕΘΝΙΚΗ
213/296025-73
ΠΕΙΡΑΙΩΣ
5211-036427-751
ALPHA BANK
846002002000196
EUROBANK
0026.0704.06.0200217643

Για τις καταθέσεις εισφορών, δωρεών και συνδρομών σε πίστωση των παραπάνω λογαριασμών του Σωματείου, παρακαλούμε να αφήνεται μήνυμα με το όνομά σας και το ποσό στο τηλέφωνο 2310 233 548, για να σας στέλνουμε την οφειλόμενη απόδειξη.

Ταχυδρομικές επιταγές μπορείτε να στέλνετε στο όνομα του Ταμία κ. Κωνσταντίνου Καρύδα και στη διεύθυνση Εθνικής Αμύνης 22, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21. Επίσης στην περίπτωση που επιθυμείτε να προσφέρετε χρήματα από το σπίτι ή το γραφείο σας, μπορείτε να τηλεφωνείτε στον κ. Βασίλειο Τσιτσόλκο, στα τηλέφωνα 2310 927 440 και 6937 092 430.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ιωάννης Σχοινιάς,
2396110130 & 6944960340
Πρόεδρος
Παναγιώτης Αναστασιάδης,
Αντιπρόεδρος

Βασίλειος Τσιτσόλκος,

Γ. Γραμματέας

Κωνσταντίνος Καρύδας,

Ταμίας

Ιωακείμ Χαματζόγλου,

Μέλος

Ελένη Διαμαντοπούλου,

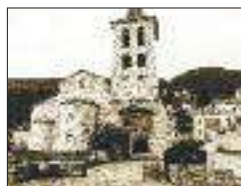
Μέλος

Χριστόδουλος Σαλαμανδράκης,

Μέλος

Άγειορίτικες Ιστορίες

σελ. 4-5

Εἰς μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν

καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν σελ. 7

Εἰς Μημόσυτον αἰῶνα σελ. 8

Ἡ ἐπέτειος

σελ. 12

Ἀγίου Νικοδήμου σελ. 14

Ἡ μετάρουα σελ. 15

Περὶ ἐλπίδος σελ. 16

Ὅσα Μαρία σελ. 17

Οἱ τρεῖς μάγοι

σελ. 18-20

Ἀράλωση χαιρετισμῶν τῆς Παραγίας μας

σελ. 21-23

Προαίρεση Ἐπικοινωνίας

Εφτασαν καὶ πάλι τὰ Χριστούγεννα καὶ τὰ ζοῦμε κοσμικά, σὰν εὐκαιρία ὑπερκαταράλωσης, ἡδονοθηρείας καὶ αἰσθησιασμοῦ, ζητῶντας ἀπὸ τὸ ρεογένητο Χριστὸ εὐμάθεια, πλοῦτο καὶ δυνατότητες ἀπολαύσεων. Μὲ τέτοια μυαλὰ δὲν εἶναι δυνατὸν ρὰ ἔχουμε τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ μας, παρὰ μόνο ἀγωνία, ὀργή, ἀρασφάλεια καὶ φοβίες, δηλαδὴ ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἐπίδραση καὶ τὶς παρενέργειες τῆς δράσης τοῦ ποτηροῦ, ποὺ μᾶς ἔγινε πλέον μόνιμος βραχνάς.

Ὁ παρταχοῦ παρὼν Θεὸς μας εἶναι δίπλα μας καὶ μέσα μας, ἀλλὰ ἐμεῖς κάνουμε ὅ,τι μπορούμε γιὰ τὰ τὸν ἀγροήσουμε, ρὰ τὸν ἀποβάλλουμε ἀπὸ τὴ ζωὴ μας, ρὰ τὸ διαγράψουμε ἀπὸ τὶς δρόσεις μας, γιατί ἡ παρουσία Του μᾶς ἐροχλεῖ καὶ ὁ κόσμος μας δυσαρασχετεῖ, ἀφοῦ ἔχει γραφεῖ πὼς ἀπαιτεῖ καθαρότητα βίου, ρὰ θυσιάζουμε τὸ θέλημά μας, ρὰ πολεμᾶμε τὰ πάθη μας, ρὰ καλλιερгоῦμε τὶς ἀρετὲς καὶ ρὰ ἀγαπᾶμε τοὺς πάντες ἀκόμη καὶ τοὺς ἐχθροὺς μας.

Καὶ ὅμως μέχρι προχθὲς τὸ μπορούσαμε αὐτό, τὸ ρὰ δίρουμε ἀγάπη πρὸς ὅλους, ρὰ ἀκολουθοῦμε τὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς, ρὰ περιορίζουμε τὰ πάθη μας καὶ ρὰ τὸ ἐννοοῦμε τὸ γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου Κύριε. Τί ἔγινε λοιπὸν καὶ δὲν τὸ φροντίζουμε αὐτὸ σήμερα;

Ποιὸς μᾶς ἔκλεισε τὴν πόρτα τῆς ἐπικοινωνίας μας μὲ τὸ Θεό; Καὶ ποιά ἡ δικὴ μας εὐθύνη γι' αὐτὴ τὴν τραγωδία;

Εἶναι γεγονὸς πὼς ζοῦμε τὴν ἐποχὴ τῆς ὑπερκαταράλωσης, γι' αὐτὸ καὶ πολλαπλασιάζονται καθημερινὰ οἱ φτωχοί. Τὸ βλέπουμε αὐτὸ σὰν «ΜΕΡΙΜΝΑ», καθὼς μεγαλώνει ὁ ἀριθμὸς τῶν βοηθουμένων καὶ περιορίζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν δωρητῶν.

Ποῦ εἶναι ἡ ἀρετὴ μας, αὐτὴ ποὺ μᾶς ἔκαρε ὅλους μίᾳ οἰκογένεια μὲ εἰλικρινὴ αἰσθήματα ἀλληλεγγύης καὶ φιλαλληλίας; Ἀκόμη καὶ ὁ πυρήνας τοῦ Σωματείου μας δέχεται μειώσεις παρουσίας καὶ αἰσθήματα ἀδιαφορίας. Ποιὸς θὰ μᾶς ἐμπνεύσει ἀγῶνες περιορισμοῦ τῶν παθῶν μας, ὅταν βλέπουμε καὶ στὴν ἱεροσύνη ρὰ ἐπικρατεῖ ὁ ἐπαγγελματισμὸς; Πὼς θὰ κόψουμε τὸ θέλημά μας, ὅταν ἀκόμη καὶ στὴν προσευχὴ μας ζητοῦμε ρὰ ὑπηρετεῖ τὸ θέλημά μας ὁ Κύριός μας μὲ τοὺς Ἀγίους Του;

Μετάρουα καὶ ταπεινὼση χρειαζόμαστε γιὰ τὰ ὀρθοποθήσουμε καὶ ρὰ διορθώσουμε τὰ στραβὰ τῆς πίστης μας, ρὰ ἐμπιστευθοῦμε τὸ Χριστὸ καὶ τοὺς Ἀγίους Του γιὰ τὰ δοῦμε Θεοῦ πρόσωπο, πρὶν ρὰ δοῦμε κλειστὲς τὶς ἐκκλησιὲς μας καὶ ἀργοὺς τοὺς ἱερεῖς μας καὶ διωκόμενο τὸ ποίμνιο τοῦ Ποιμένα Χριστοῦ μας.

Μόνο μὲ μετάρουα καὶ ταπεινὼση θὰ μπορούμε πλέον ρὰ χαροῦμε Χριστούγεννα.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ Η ΝΕΑ ΧΡΟΝΙΑ

Τεύχος 35°, Δεκέμβριος 2021 - Μάρτιος 2022

ΑΓΓΙΟΡΡΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κάποτε στη γειτονιά μας βρέθηκε ένας καλός ιερέας και σέ ένα όμορφο κτίριο τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐνορίας μας δημιούργησε ένα Ἐνοριακὸ Κέντρο γιὰ νέους καὶ παιδιά, ὅπου διαμόρφωσε ἕνα χώρο γιὰ παιχνίδια καὶ ἕνα χώρο γιὰ μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Στὸ Κέντρο αὐτὸ μὲ κάλεσε καὶ ἐμένα ἕνα γειτονόπουλο, λέγοντάς μου πὼς βρήκανε τὸ Μεσσία. Ἀπὸ συνήθεια ἀμφέβαλα γιὰ τὸ ὀρθὸν τοῦ λόγου του, ἀλλὰ ὅταν μοῦ εἶπε τὸ «ἔρχου καὶ ἴδε», πῆγα ἀπὸ περιέργεια γιὰ νὰ διαπιστώσω πὼς εἶχε δίκαιο.

Μὲ τὴν παρέα αὐτοῦ τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου ξεκινήσαμε τὸ Πάσχα τοῦ 1958 νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ Ἅγιον Ὅρος, ξεκινώντας εἴκοσι νέοι καὶ παιδιά μὲ ἕνα μικρὸ πλεούμενο ἀπὸ τὸ Σταυρὸ μὲ προορισμὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Βατοπεδίου.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ κάναμε αὐτὸ τὸ ἐγχεῖρημα καὶ θὰ ἐπισκεπτόμασταν μονὲς τοῦ Ἀγίου Ὁρους, προκειμένου νὰ γνωρίσουμε τὸν ἀγιορείτικο μοναχισμό.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μᾶς συνόδευε ἡ Παναγία μας, καθὼς παιδιά ἐμεῖς ἦταν ἀδύνατο νὰ κατανοήσουμε τοὺς κινδύνους ποὺ ἔκρυβε τὸ προκύνημά μας, γιὰτὶ στὸ Σταυρὸ μᾶς περίμενε ἕνα βαρκάκι μὲ μηχανὴ νὰ μᾶς μεταφέρει στὸν προορισμὸ μας.

Μὲ τὸ ποὺ μπήκαμε στὸ βαρκάκι τὸ νερὸ τῆς θάλασσας ἔμπαινε ἀπὸ τὶς τρύπες τῆς κουπαστῆς στὸ κατάστρωμα καὶ ἔτσι ἦταν ἀδύνατο νὰ καθίσουμε, ἐνῶ μὲ τὸ ποὺ ξανοιχθήκαμε μίαν ἐλαφρὰ μπουκαδούρα σάρωνε μὲ τὰ κύματά της τὸν ὅλο χώρο τοῦ καταστρώματος καὶ ἔτσι ὁ δυνατότερος τῆς παρέας φόρεσε μίαν μουσαμαδιὰ καὶ κάθισε στὴν πλώρη, γιὰ νὰ κόβει τὸ κύμα.

Κάτω ἀπὸ αὐτὲς τὶς συνθῆκες περάσαμε τὴν Ὀλυμπιάδα καὶ τὴν Ἱερισσό, ἀλλὰ ὅταν φτάσαμε νὰ περάσουμε τὸ ἀκρωτήριο τοῦ Ἀράπη δυνάμωσε ἡ μπουκαδούρα καὶ ἀναγκαστήκαμε νὰ προσορμίσουμε σὲ μίαν χαριτωμένη φωλιά γιὰ ἀχινοὺς, μέχρι νὰ πέσει ὁ ἀέρας.

Μὲ τὸ ποὺ βράδιασε ξεκινήσαμε καὶ πάλι γιὰ τὸ Βατοπέδι, βγήκαμε στὰ ἀνοιχτὰ ἀπὸ ὅπου βλέπαμε μακριὰ ἕνα φῶς νὰ λάμπει καὶ μὲ ὁδηγὸ αὐτὸ τὸ φῶς φτάσαμε μεσάνυχτα πιά στὸν προορισμὸ μας.

Κατεβήκαμε ἀπὸ τὸ βαρκάκι βρεγμένοι καὶ ταλαιπωρημένοι καὶ πατήσαμε ἐπιτέλους ἀγιορείτικο χῶμα καὶ μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ καπετάνιου ποὺ μᾶς μετέφερε, χτυπήσαμε μίαν πόρτα δίπλα στὸ λιμανάκι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπεδίου.

Ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτὴ πετάχτηκαν μερικοὶ χωροφύλακες ξαφνιασμένοι καὶ ἀποροῦντες μπροστὰ σὲ εἴκοσι νέους καὶ παιδιά, ποὺ λὲς καὶ τοὺς

εἶχε ξεβράσει ἡ θάλασσα, καθὼς ὁ καπετάνιος μὲ τὸ βαρκάκι του φρόντισε νὰ ἐξαφανιστεῖ μέσα στὴ νύχτα, πρὶν τὸν δοῦν οἱ χωροφύλακες.

Ἀμέσως ἄρχισαν νὰ χτυποῦν καμπάνες καὶ σήμαντρα κάτι σὰν συναγερμὸς καὶ σὲ λίγο ἄνοιξε ἡ πύλη τῆς Μονῆς γιὰ νὰ εἰσέλθουμε ἡ παρέα τῶν προσκυνητῶν, ποὺ μὲ τὰ παιδικὰ μας μυαλὰ ἀρχίζαμε τὴν περιπέτεια τῆς πρώτης μας ἐπαφῆς μὲ τὸν ἀγιορείτικο μοναχισμό.

Ἡ πρώτη μας αὐτὴ ἐντύπωση ἐξαιρετικὴ, καθὼς αἰσθανθήκαμε νὰ ἀνοίγει μίαν μεγάλη ἀγκαλιὰ γιὰ νὰ μᾶς ὑποδεχθεῖ καὶ νὰ μᾶς ζε-

στάνει, ὅπως ἤμασταν παγωμένοι καὶ ἐξουθενωμένοι ἀπὸ τὴ θαλάσσια περιπέτειά μας, ἀφοῦ μέχρι νὰ μᾶς ὑποδεῖξουν τοὺς χώρους ὅπου θὰ ἔπρεπε νὰ κοιμηθοῦμε τὸ ὑπόλοιπο τῆς νύχτας, εἶχε στρωθεῖ ἡ τράπεζα μὲ μίαν λαχταριστὴ φρεσκοβρασμένη μακαρονάδα μὲ μπόλικη σάλτσα, ἀλλὰ καὶ μὲ κρέας, καθὼς τότε τὸ 1958 ἡ Μονὴ ἦταν ἀκόμη ἰδιόρρυθμη.

Τὸ πρωὶ πήραμε τὸ καλντερίμι γιὰ τὶς Καρυές, ὅπου φτάσαμε τὸ μεσημέρι, καθὼς ὁ πρῶτος ἀμαξιτὸς δρόμος στὸ Ἅγιον Ὅρος ἄνοιξε τὸ 1963 γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τῆς χιλιετηρίδας.

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας διανυκτερεύσαμε στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἐηροποτάμου, μίαν διαδρομὴ στὸ σύνολο τῆς ἐκείνῃ τὴν ἡμέρα 35 χιλιομέτρων ἐπάνω σὲ καλντερίμι μὲ τὰ πόδια, σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα ποὺ εἶχαμε σχεδιάσει ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη. Τὸ φαγητὸ πασχαλιάτικο ρεβίθια, καθὼς ἤμασταν πλέον στὴ διακαινίσιμη ἐβδομάδα.

Οἱ πρῶτες ἐντυπώσεις μας θαυμαστὲς καὶ ἡ κοῦράς μας μεγάλη, καθὼς βλέπαμε τεράστιες ἐγκαταστάσεις, θαυμαστὰ ἔργα τέχνης, ποὺ ἀπαιτοῦσαν τεράστιες δαπάνες συντήρησης, ἀφοῦ ἦταν ἐξόφθαλμη ἡ ἐγκατάλειψη καὶ ἡ δυσκολία συντήρησης τῶν μοναστηριῶν καὶ τῶν ὑποδομῶν τους.

Ἡ ἐπόμενη ἡμέρα προέβλεπε διανυκτέρευση στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Παντελεήμονος, στὸ Ρωσικὸ ὅπως εἶναι γνωστὸ, ὅπου μᾶς ἐντυπωσίασε ὁ πλοῦτος τῶν ἐκκλησιῶν του, καὶ οἱ μεγάλες ἐγκαταστάσεις του.

Στὴ συνέχεια περάσαμε ἀπὸ τὶς Ἱερὲς Μονὲς Ξενοφώντος καὶ Δοχειαρίου, ὅπου κυριαρχοῦσαν ἡ ἐγκατάλειψη καὶ οἱ χαλασμένες σκεπές, γιὰ νὰ καταλήξουμε στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ζωγράφου, τὸ βουλγάρικο μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, ὅπου μαζὶ μὲ τὴ φασολάδα ἤπιαμε καὶ ἀπὸ μίαν κανάτα κρασί ὁ καθένας μας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μεθύσουμε καὶ νὰ κάνουμε τὸ μοναστήρι παιδικὴ χαρὰ.

Στὴν Ἱερὰ Μονὴ Κωνσταμονίτου διανυκτερεύσαμε ἀφοῦ πρῶτα ἐξομολογηθήκαμε στὸν ἡγούμενο τοῦ μοναστηριοῦ τὸν π. Φιλάρετο, ποὺ μᾶς συμβούλευσε νὰ διαβάζουμε καὶ νὰ μελετᾶμε κάθε ἡμέρα τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς Παναγίας μας.

Στὴν ἐπιστροφὴ μας στὰ σπίτια μας φορτωμένοι μὲ θαυμαστὲς ἐντυπώσεις, προτιμήσαμε τὸ λεωφορεῖο ἀπὸ τὴν Οὐρανίουπολη, καθὼς τὸ βαρκάκι δὲν τόλμησε νὰ μᾶς μεταφέρει καὶ δεύτερη φορὰ πάνω στὰ κύματα τοῦ Αἰγαίου.

Ἱ. Μ. Κωνσταμονίτου.

Ἱ. Μ. Ἐηροποτάμου.

ΔΩΡΕΕΣ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

«Ἀντὶ Στεφάνου»

Γιὰ τὸν Θεόδωρο Τσιμπούκη

- ◆ Γεωργιάδης Λεωνίδας (THMMY) προσέφερε τὸ ποσὸ τῶν 70€
 - ◆ Ξένος Θωμᾶς & Ανθεμίδου Ἑλισάβετ τὸ ποσὸ τῶν 100€
 - ◆ Μπίσκας Παντελῆς (THMMY) προσέφερε τὸ ποσὸ τῶν 40€
 - ◆ Παυλίδου Νιόβη-Φωτεινὴ (THMMY) τὸ ποσὸ τῶν 50€
 - ◆ Γιούλτσης Τραϊανὸς κατέθεσε τὸ ποσὸ τῶν 200€
-
- ◆ Τσιτσόλκος Βασίλειος & Ασβεστά Μαρία εἰς μνήμην Νικολάου Μπεδέλη 100€
 - ◆ Παπαδοπούλου Ἀθηνᾶ εἰς μνήμην Δανάης καὶ Ἰωάννου 300€
 - ◆ Χατζητόλιος Απόστολος εἰς μνήμην γονέων Ἀλίκης καὶ Ἰωάννου 70€

*Ἀκόμη μία χρονιά τὰ χριστουγεννιάτικα δέματα τροφίμων γιὰ τὰ σοσ-
σίτια τῶν φιλόπτωχων τῆς πόλης μας εἶναι ἔτοιμα. Ὅσο οἱ ἀνάγκες με-
γαλύνουν τόσο ἀυξάνονται καὶ οἱ ἐνορίες ποὺ στηρίζει τὸ Σωματεῖο μας.*

**Ἐπισκεφθεῖτε καὶ τὴν ἱστοσελίδα μας
www.merimnatonptoxon.gr**

ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

Τὸ λέμε, τὸ πιστεύουμε καὶ τὸ ζοῦμε, τουλάχιστον κάποιοι ποὺ ἔχουν τὶς προϋποθέσεις μετάνοιας καὶ ταπείνωσης, ποὺ ἐξασφαλίζουν τὴν καθαρότητα τῆς καρδιάς, πὼς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι μία, στὸ ἰσόγειο ἡ Στρατευομένη καὶ στὸν ὄροφο ἡ Θριαμβεύουσα.

Ἡ Στρατευομένη ἔχει συνεχῶς νὰ πορευτεῖ μέσα σὲ ἓνα δύσβατο τοπίο, ἀλλὰ πολὺ χαριτωμένο, καθὼς ὅπου πλεόνασε ἡ ἁμαρτία ὑπερπερίσσευσε ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶναι αὕτῃ ἡ χάρη ποὺ ἀγνές, καθαρές ψυχές προσελκύουν ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνία τους μετὰ τὴν Θριαμβεύουσα Ἐκκλησία τῶν Ἀγίων καὶ τῶν Ἀγγέλων, κι ἔτσι παραμένει ἀσταμάτητη ἡ δοξολογία πρὸς τὸν Κύριο καὶ Θεὸ μας.

Ἡ παραίνεση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς ἐμᾶς τοὺς Θεσσαλονικιοὺς, «πάντοτε χαίρετε, ἀδελείπτως προσεύχεστε, ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε», συντελεῖτε ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἡ ἐμπειρία μας, καθὼς Ἐνοριακές Ἐκκλησίες καὶ Μοναστήρια συνεχῶς προσεύχονται μέσα στὸν εἰκοσιτετράωρο λειτουργικὸ τους κύκλο, ἀλλὰ καὶ καθαρές ἀγνές ψυχές λέγοντας νυχθημερόν τὴν εὐχή, δὲν ἐπιτρέπουν διαλείμματα στὴ συνεχή ἐπικοινωνία τους μετὰ τὴν Θριαμβεύουσα Ἐκκλησία. Μᾶς πληροφορεῖ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς πὼς γι' αὐτὸν ποὺ λέει συνεχῶς τὴν

εὐχή, ὅταν οἱ ὀργανικές του ἀνάγκες τοῦ ζητήσουν νὰ κοιμηθεῖ γιὰ νὰ ξεκουραστεῖ, τότε μέσα στὸν ὕπνο του τὴν εὐχή τὴ συνεχίζει αὐτὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, γιὰ νὰ παραμένει ἡ εὐχή ἀδιάλειπτα προσφερόμενη στὸ Χριστὸ μας καὶ τὴν Παναγία μας.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλεῖο τῆς Ὁρθοδοξίας μας, ἡ ἀδιάλειπτη ἐπικοινωνία τῆς Στρατευομένης μετὰ τὴν Θριαμβεύουσα Ἐκκλησία, ἔτσι ὥστε ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία μας, συνέχεια καὶ ἀδιάλειπτα νὰ ἀναπέμπει δοξολογίες καὶ εὐχαριστίες πρὸς τὸν Κύριό μας καὶ Θεὸ μας.

Ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ δείχνουμε στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, εἶναι αὕτῃ ποὺ θὰ μᾶς προστατεύσει καὶ τὶς δύσκολες ὥρες τῆς Κρίσεως, ἀλλὰ καὶ στὴν καθημερινότητά μας ἐδῶ στὴ γῆ, στὸ πεδίο τῶν δοκιμασιῶν μας, ποὺ συνεχῶς ἐντείνονται, καθὼς ἀσταμάτητα καὶ ὁ πονηρὸς μᾶς ἐπηρεάζει, γιὰ νὰ μᾶς ἐκτρέψει ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς σωτηρίας μας.

Εὐχέστε καὶ προσεύχεστε φίλοι καὶ ἀδελφοὶ ὁ Κύριος νὰ μᾶς εὐλογεῖ καὶ νὰ μᾶς ἐλεεῖ στὸν ἀγώνα μας, γιὰ συμπαράσταση στοὺς ἀναγκασμένους ἀδελφούς μας, ἰδιαίτερα τώρα στὴν περίοδο τὴν ἑορταστικὴ τῶν Χριστουγέννων.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΑΙΩΝΙΟΝ

Μετακομίζουν οί άνθρωποι μας από τὸ πεδίο τῶν δοκιμασιῶν τους στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας καθιέρωσε νὰ τοὺς κάνουμε μνημόσυνα στὶς σαράντα ἡμέρες ἀπὸ τὴν κοίμησή τους, στὸ χρόνο καὶ στὰ τρία χρόνια.

Ἐνδιάμεσα, καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς τριετίας, μπορούμε καὶ τοὺς κάνουμε τρισάγια πρὸς ἀνάπαυση τῶν ψυχῶν τους, καθὼς καμιά προσευχὴ δὲν πάει χαμένη, ἀλλὰ καὶ οἱ ψυχές τὸ θέλουν καὶ τὸ ζητοῦν, τὸ νὰ τοὺς σκεπτόμαστε καὶ νὰ προσευχόμαστε νὰ τίς δροσίξει ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴν κάψα, ποὺ οἱ ἁμαρτίες μας δημιουργοῦν καὶ πρὶν καὶ μετὰ τὴν κοίμησή μας στὶς ψυχές μας.

Τὸ μνημόσυνο δὲν ἔχει τὴν ἔννοια τὸ νὰ μνημονεύουμε ἐμεῖς τοὺς ἀνθρώπους μας τοὺς κεκοιμημένους, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἔχει συνεχῶς κοντὰ Του καὶ στὴ μνήμη Του ὁ Χριστὸς μας, ποὺ αὐτὸ εἶναι τὸ οὐσιαστικὸ γιὰ τίς ψυχές μας, νὰ εἴμαστε πάντοτε κοντὰ στὸ Χριστό, ποὺ εἶναι Ἀγάπη, Φῶς καὶ Ζωή.

Ἴσως εἶναι δύσκολο σὲ πολλοὺς ἀπὸ ἐμᾶς νὰ κατανοήσουμε τὸ τί σημαίνει νὰ εἴμαστε κοντὰ στὸ Χριστό, εἴτε ζοῦμε εἴτε ἔχουμε πεθάνει, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀναιρεῖ τὸ γεγονὸς πὼς κοντὰ στὸ Χριστό μπορούμε νὰ ἔχουμε ζωὴ αἰώνια, χαριτωμένη, χαρούμενη καὶ εἰρηνική.

Βέβαια, ὅταν μὲ τὸ καλὸ φτάσουμε ἐκεῖ ἐπάνω καὶ ψάξουμε νὰ βροῦμε τὴ θέση μας, μᾶς λέει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, πὼς δὲν θὰ χρειαστοῦμε ταξιθέτρια, γιατί οἱ θέσεις μας εἶναι ὀνομαστικές καὶ μόνοι θὰ βροῦμε τὴ θέση μας, καθὼς ἀστέρας ἀπὸ ἀστέρα διαφέρει εἰς δόξαν, ποὺ σημαίνει πὼς ὑπάρχει ἱεραρχία, ποὺ ἀποφάνεται μὲ πλήρη δικαιοσύνη, ποιά εἶναι τὰ κατορθώματά μας ἐδῶ κάτω στὴ γῆ, ἂν εἴχαμε καθαρότητα ψυχῆς, συγχωρητικότητα, ἐλεημοσύνη, ἀνιδιοτελὴ ἀγάπη κατὰ τὸ δυνατόν καὶ ἀπροσωπώληπτη ὅπως ὁ Θεός.

Αὐτά ἄς τὰ ἔχουμε ὑπόψη μας, καθὼς ἔρχονται Χριστούγεννα καὶ εἶναι πολλοὶ αὐτοὶ ποὺ δοκιμάζονται

οἰκονομικὰ σὲ μία ἐποχὴ ποὺ αὐξάνει ἡ ἀνεργία καὶ ἡ ὑποαπασχόληση, ἡ μείωση τῶν εἰσοδημάτων καὶ ἡ αὔξηση τῶν τιμῶν τῶν ἀγαθῶν, κατὰ τρόπο μάλιστα ἀφύσικο καὶ ὡς ἐκ τούτου τεχνητό, καὶ τὰ καλὰ Χριστούγεννα εἶναι γιὰ λίγους καὶ ὄχι γιὰ ὅλους.

Ὅλοι μας θέλουμε νὰ κερδίσουμε τὴν αἰωνιότητα κοντὰ στὸ Χριστό, τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, γι' αὐτὸ καὶ κάνουμε μνημόσυνα στοὺς κεκοιμημένους συγγενεῖς μας συνήθως, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς κάποιος θὰ μᾶς θυμηθεῖ ὅταν θὰ ἔρθει ἡ ὥρα τῆς δικῆς μας συγχωρήσεως, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν γίνεται χωρὶς προϋποθέσεις.

Δεκέμβριος

ΗΡΘΑΝ ΠΑΛΙ τὰ Χριστούγεννα, γιὰ νὰ μᾶς θυμίσουν τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, τὴν ἀσύλληπτη γιὰ τὴ διάνοιά μας ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ νὰ σαρκωθεῖ ὡς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, νὰ μᾶς διδάξει τὴν ταπείνωση τοῦ σταβλοῦ τῆς Γεννήσεως, τὴν ἀναγνώριση τῆς Γνώσης διὰ τῆς προσφορᾶς τῶν δώρων τῶν Μάγων, στὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἀρχιερέα, Βασιλέα καὶ Προφήτη Χριστοῦ, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὴ δοξολογία σὰν μαρτυρία τῆς καταγωγῆς τοῦ Χριστοῦ.

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ μηνύματα τί ἔμεινε ἄραγε σήμερα, ποὺ νὰ μᾶς ἐμπνέει νὰ ἀκολουθήσουμε καὶ νὰ μιμηθοῦμε; Ὑπάρχει μετάνοια καὶ ταπείνωση στὴ σημερινὴ κοινωνία μας; Ὑπάρχει ἀνιδιοτελής καὶ ἀπροσωπώληπτη ἀγάπη; Ὑπάρχουν ἄγγελοι, ποὺ νὰ δοξολογοῦν καὶ νὰ εὐχαριστοῦν τὸ Θεό;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι πὼς ναι ὑπάρχουν εὐτυχῶς καὶ λειτουργοῦν, γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μᾶς προστατεύει καὶ μᾶς εὐλογεῖ καὶ τοὺς καθαρὺς καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ποὺ συναισθανόμαστε τὴν ἁμαρτωλότητά μας καὶ παρακαλοῦμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς προστατέψει.

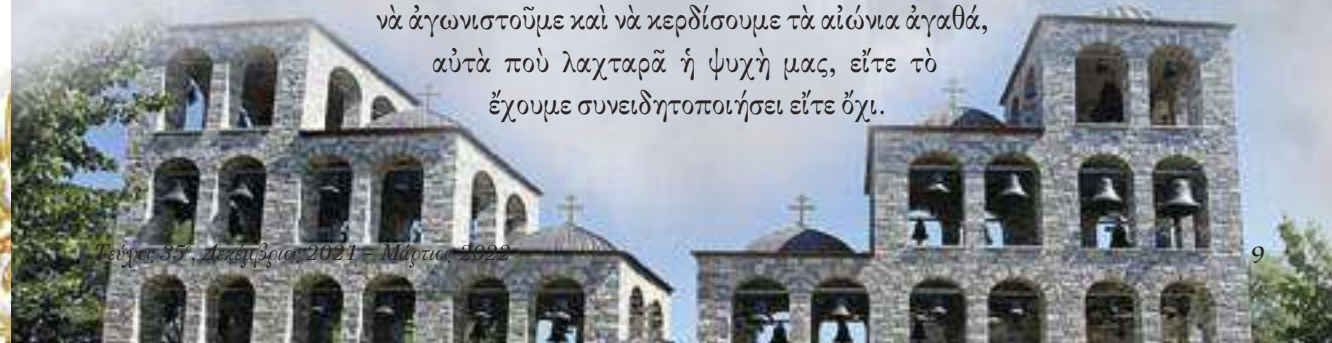
Ὑπάρχει λαός, καὶ εἶναι ἡ συνείδηση αὐτοῦ τοῦ λαοῦ ποὺ εἶναι ὁ φύλακας τῆς Ὁρθοδοξίας μας καὶ μένουν τὰ κεραμίδια τοῦ οὐρανοῦ ἀκόμη στὴ θέση τους, καὶ δὲν ἔπεσαν νὰ μᾶς σπάσουν τὰ ἀγύριστα κεφάλια μας, καὶ τὰ μυαλὰ μας ποὺ εἶναι κολλημένα στὴν ἡδονοθηρεία καὶ τὴ φιλαργυρία, κι ἔτσι βρίσκει τὴν εὐκαιρία ὁ πονηρὸς νὰ μᾶς κάνει τὴ ζωὴ ποδήλατο.

Αὐτὴ ἡ κατάσταση ἀνατρέπεται μόνο μὲ προσευχὴ καὶ νηστεία, ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸ καταλάβουμε ἐμεῖς οἱ χοντροκέφαλοι καὶ κοιλαράδες, μὲ τὰ θηριώδη σβέρκα καὶ τίς ἀπέραντες γαστέρες, ποὺ δὲν ἀφήνουν τὸ μυαλὸ νὰ δουλέψει, νὰ κατανοήσκει αὐτὰ ποὺ ἐπὶ χρόνια διδάσκουμε καὶ νόμο δὲν κρατοῦμε.

Ἔτσι ἐπιτρέψαμε στὸν πονηρὸ νὰ μᾶς φιμώσει, νὰ μᾶς ἀδρανοποιήσει καὶ νὰ μᾶς διαιρέσει, νὰ μᾶς ἐπιβάλει τίς δικές του ἀπόψεις καὶ λογισμοὺς καὶ νὰ ξεχάσουμε οἱ χορτάτοι τοὺς πεινασμένους.

Ὅμως ὑπάρχει Θεὸς Παντοδύναμος καὶ Πάνσοφος, ὁ Πανταχοῦ Παρὼν, ὁ αἰὶ Ὦν ὡσαύτως Ὦν, ὁ Ὦν, ποὺ παρακολουθεῖ τὰ γεγονότα καὶ ἡ Ἀγάπη Του ρυθμίζει τὴν Ἱστορία, ἐνῶ ἡ Δικαιοσύνη Του ἀποδίδει στὸν καθένα μας τὰ ὀφειλόμενα, κι αὐτὸ ἀναπόφευκτα καὶ νομοτελειακά θὰ τὸ διαπιστώσουμε, ὅπως γίνεται πάντα, ἐνῶ τώρα εἶναι ὁ χρόνος ποὺ μὲ μετάνοια καὶ ταπείνωση μπορούμε

νὰ ἀγωνιστοῦμε καὶ νὰ κερδίσουμε τὰ αἰώνια ἀγαθὰ,
αὐτὰ ποὺ λαχταρᾷ ἡ ψυχὴ μας, εἴτε τὸ
ἔχουμε συνειδητοποιήσει εἴτε ὄχι.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Ο μήνας τῶν λογίων Ἀγίων καὶ τῶν γραμμάτων ὁ Ἰανουάριος, ξεκινώντας πρωτοχρονιά καὶ πρωτομηνιά μετὰ τὸ Μέγα Βασίλειο, Καππαδόκη ἐκ μητρὸς καὶ Πόντιο ἐκ πατρὸς.

Βαθύτατος γνώστης τῆς Ὁρθόδοξης Θεολογίας, ὅπως μαρτυροῦν τὰ ὑπέροχα κείμενά του, φωτισμένος ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἀλλὰ καὶ μορφωμένος ἀπὸ τὴ φοίτησή του στὶς Σχολές τῶν Ἀθηνῶν τῆς ἐποχῆς του, μᾶς ἀποκάλυψε μετὰ γλαφυρὸ τρόπο τίς βαθύτερες ἐννοιες τῆς ὀρθόδοξης πίστεως μας καὶ μετὰ λειτουργικὰ κείμενα καὶ μετὰ τίς παραινήσεις του, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ὀρθοπραξία του, ὅπως αὐτὴ προβάλλεται ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ ἔργο του.

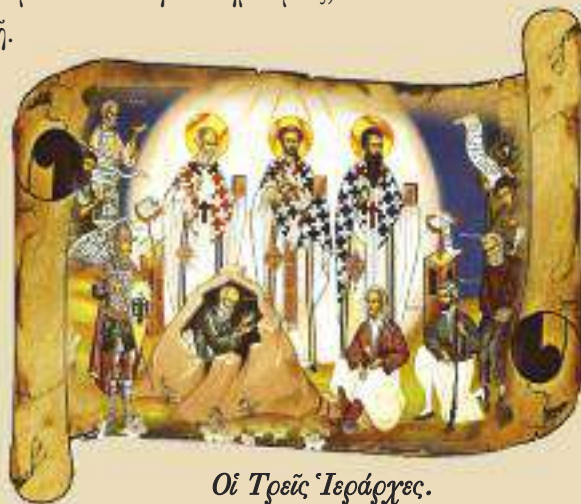
Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, ἓνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς Θεολόγους ποὺ ἔχει ἀναγνωρίσει καὶ τιμῆσει μετὰ αὐτὸ τὸ προσωνύμιο ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας, καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχες, ποὺ τιμῶνται μέσα στὸν Ἰανουάριο, ξεχωρίζει γιὰ τίς λεπτές φωτισμένες προσεγγίσεις του ἰδιαίτερα σὲ θέματα δογματικῶν διατυπώσεων τῆς πίστεως μας.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος συμπληρώνει τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχες μετὰ τὰ ὑπέροχα κηρύγματα τοῦ καὶ τὸ πλῆθος τῶν κειμένων ποὺ μᾶς ἔφησε σὰν παρακαταθήκες ἀνὰ τοὺς αἰῶνες, προκειμένου νὰ πορευόμαστε ἐπάνω σὲ σταθερὴ τροχιά πρὸς τὸ Χριστὸ καὶ τὴ σωτηρία μας, ποὺ εἶναι καὶ τὸ ζητούμενο γιὰ κάθε ἄνθρωπο, ποὺ ἔρχεται στὴ γῆ.

Τὸ ἀπολυτίκιο τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἓνα σπάνιο διαμάντι τῆς ἐλληνικῆς μας γλώσσας, ὅπου οἱ τιμώμενοι Ἅγιοι ἀναφέρονται σὰν τρία ἀστέρια σὲ ἀναλογία μετὰ τοὺς τρεῖς ἡλίου τῆς Ἁγίας Τριάδος, ποὺ μετὰ τοὺς λόγους τοὺς σὰν τὴν καθαρτικὴ φωτιά ξεκαθάρισαν τὰ δόγματα τῆς ὀρθῆς μας πίστεως, τῆς Ὁρθοδόξιας μας γιὰ ὅλη τὴν οἰκουμένη, ποὺ ἡ σοφία τῶν λόγων τοὺς καὶ τῶν κειμένων ποὺ μᾶς ἔφησαν μοιάζουν σὰν ποταμοί, ὅπου μέσα τοὺς ρέει μέλι ἀντὶ γιὰ νερό, καὶ πότισαν ὅλη τὴν κτίση μετὰ νάματα ποὺ μᾶς γνωρίζουν τὸ Θεὸ καὶ τίς βαθύτερες ιδιότητές Του, ὅσες εἶναι προσιτὲς στὴν ἀνθρώπινη διάνοια.

Ἡ πατρίδα μας ἀναγνωρίζοντας τὸ ἔργο τῶν τριῶν αὐτῶν Ἀγίων μας, εἶχε καθιερώσει τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς τοὺς ἀργία γιὰ τὴν ἐκπαιδευτικὴ κοινότητα, ὅπου γίνονταν γιορτὲς καὶ ὁμιλίες, προκειμένου πέρα ἀπὸ τὴν τιμὴ νὰ γίνουν ἀντιληπτὰ καὶ τὸ πλῆθος τῶν κειμένων μετὰ τίς λεπτές ἀποχρώσεις τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ μας, μετὰ τὰ ἀνεξερεύνητα βάθη πνευματικῶν ἐνοιῶν, ἀνεξάντλητης Θεολογίας.

Ἄς εὐχρηθοῦμε νὰ μᾶς φωτίζουν πάντοτε τὴν πορεία μας πρὸς συνάντησιν μετὰ τὸ Χριστὸ μας, τὴν Παναγία μας καὶ τοὺς Ἁγίους τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

ΟΤΑΝ ΚΑΠΟΤΕ ἐπισκέφθηκα τὴ Συναγωγὴ τῶν Ἑβραίων, ποὺ εἶναι στὴν ὁδὸ Συγγροῦ στὴ Θεσσαλονίκη, ρώτησα ποιὸς εἶναι ὁ τελευταῖος τοὺς Προφῆτες καὶ μοῦ εἶπαν πὼς εἶναι ὁ Ζαχαρίας. Αὐτὸν τὸν Προφῆτη Ζαχαρία γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας στὶς ὁκτώ τοῦ Φλεβάρη.

Ὁ Ἅγιος Προφῆτης Ζαχαρίας ἦταν ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Λευί. Γεννήθηκε στὴ Γαλαὰδ καὶ τὸ ὄνομά του ἐρμηνεύεται μνήμη Θεοῦ. Ἐπέστρεψε στὴν Ἱερουσαλὴμ μετὰ τὴ βαβυλωνια αἰχμαλωσία τῶν Ἑβραίων, σὲ μεγάλη ἡλικία.

Κατὰ τὴν παραμονὴ τοῦ στὴ Βαβυλώνα εἶπε πολλὰς προφητεῖες πρὸς τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ πρὸς ἐπίρρωση καὶ ὑποστήριξη τῶν προφητειῶν τοῦ ἔκανε πολλὰ θαύματα, ὥστε νὰ πιστέψουν οἱ Ἑβραῖοι στοὺς λόγους του.

Στὸν Ἀρχιερέα Ἰωσεδὲκ εἶπε πὼς θὰ κάνει γιό, ποὺ θὰ ἱερατεύσει στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ εὐλόγησε τὸν Σαλαθιὴλ καὶ τοῦ εἶπε πὼς θὰ κάνει γιό καὶ θὰ τὸν ὀνομάσει Ζοροβάβελ, δηλαδὴ

σπέρμα τῆς Βαβυλώνας. Προφήτεψε τὴν ἐπικράτηση τοῦ βασιλιᾶ τῶν Περσῶν Κύρου ἐπὶ τοῦ βασιλιᾶ τῆς Λυδίας Κροίσου, τοῦ ἀμπλουτοῦ αὐτοῦ βασιλιᾶ, στὸν ὁποῖο εἶπε ὁ δικὸς μας Σόλων ὅταν τὸν ἐπισκέφθηκε τὸ περίφημο ἐκεῖνο,

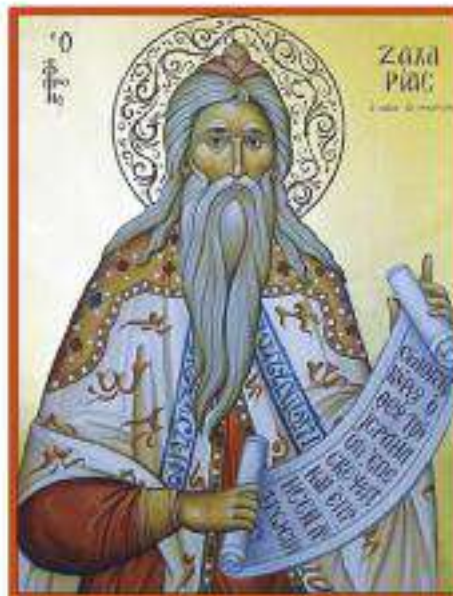
καὶ τὸ τέλος τῶν Ἑβραίων Προφητῶν.

Προφήτεψε τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου καὶ τὴ διπλὴ κρίση ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ περάσουμε σὰν ἄνθρωποι, καὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, καθὼς καὶ ἄλλες πολλὰς προφητεῖες.

Κοιμήθηκε σὲ βαθὺ γῆρας καὶ τάφηκε κοντὰ στὸν τάφο τοῦ Ἀγγαίου τοῦ Προφῆτη.

Τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου Προφῆτη Ζαχαρία βρίσκεται στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου στὴν Κωνσταντινούπολη, ποὺ τὸν ἀνήγειρε ὁ Αὐτοκράτορας Ἰουστίνος.

Ἡ σχέση μας τῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν μετὰ τοὺς Προφῆτες τοῦ Ἰσραὴλ παραμένει πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνες, γιὰτὶ μίλησαν γιὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ μας καὶ μετὰ τίς προφητεῖες τοὺς ἐπιβεβαιώνουν τὴν ὀρθότητα τῆς πίστεως μας καὶ τὸ τραγικὸ λάθος τῶν Ἑβραίων.

«μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε».

Στὶς προφητεῖες τοῦ περιλαμβάνεται τὸ τέλος τοῦ Ἰσραὴλ, ἡ καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ἡ δημιουργία καὶ τὸ τέλος τῶν

ἐ θ ν ὦ ν

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Φέτος ήταν η επέτειος των διακοσίων χρόνων από την έναρξη της επανάστασης του 1821. Με την ευκαιρία αυτή φάνηκε η απόσταση που χωρίζει τους σημερινούς ανθρώπους, που ασχολούνται με τα της πατρίδας μας, με το πνεύμα των ανθρώπων εκείνης της εποχής, που ξεσηκώθηκαν «για τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἀγία καὶ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερία».

Εκείνη τὴν ἐποχὴ ἔβαλαν μπροστὰ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία μας καὶ γνωρίζοντας τὶς συνθήκες ποὺ ἐπικρατοῦσαν καὶ τὶς ἀδυναμίες ποὺ ὑπῆρχαν σὲ μέσα καὶ σὲ ἀνθρώπους, ξεκίνησαν ξυπόλητοι στ' ἀγκάθια, καὶ τὰ ἔβαλαν μὲ μία αὐτοκρατορία.

Αὐτὴ ἡ τρέλα δὲν εἶχε σχέση μὲ τὸν οὐμανισμό καὶ τὸν ὀρθολογισμό τῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ μὲ τὸ ἐπαναστατικὸ πνεῦμα τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης, αὐτὸ ποὺ μισεῖ καὶ ἀποστρέφεται ἡ ἐλίτ τῶν κυβερνόντων, ἀλλὰ ἐμπνέει τοὺς λαοὺς ὅλου τοῦ κόσμου καὶ τοὺς ξεσηκώνει νὰ διεκδικοῦν «ψωμί, παιδεία, ἐλευθερία».

Ἔτσι τὰ κράτη δὲν βοήθησαν τοὺς ἐπαναστάτες στὸν ἀγῶνα τους γιὰ δικαιοσύνη, ἀλλὰ ὑπῆρξε ἀρκετὰ σημαντικὸ τὸ κίνημα τῶν φιλελλήνων, ποὺ ἔσπευσαν νὰ συμπαρασταθοῦν τοὺς ἀγωνιστές, καθὼς ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ὁ πόθος γιὰ ὑπέρβαση τῆς λογικῆς τῶν πραγμάτων ἀσχεῖ μία γοητεία στοὺς ἀπλοὺς ἀνθρώπους καὶ αὐτοὺς ποὺ αἰθεραβατοῦν ἀνάμεσα στὸν κόσμον τῶν ἰδεῶν.

Τὸ ἀποτέλεσμα δὲν εἶναι συμβατὸ μὲ τὸν τρόπο ποὺ σκέφτονται σήμερα οἱ ἀνθρώποι ποὺ λατρεύουν τὸ χρῆμα σὰν τὸ σύγχρονο θεὸ τῶν νέων εἰδωλολατρῶν, γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἀποδόθηκαν οὔτε στὸ ἐλάχιστο οἱ τιμές, ποὺ ὀφείλονται στοὺς ἀγωνιστές τῆς ἐλευθερίας, ποὺ ὡς ζήτουμες ἔζησαν τελικὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀνδρείας τους, ἀλλὰ ἀγνόησαν ἐπιδεικτικὰ τὸ γεγονὸς, πὼς οἱ λίγοι ἕως ἐλάχιστοι νίκησαν τοὺς πολλοὺς ἕως παντοδύναμους, γιατί ἔβαλαν μπροστὰ τὸν Παντοδύναμον Χριστό, ὅποτε τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀναπόφευκτο.

Εἶναι γνωστὸ πλέον τὸ ποῖος κυβερνάει αὐτὸν τὸν πλανήτη καὶ φυσικὰ καὶ τὸ δικὸ μας μικρὸ τόπο, γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἐκπλαγήκαμε μὲ τὴ συλλογιστικὴ τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν τζουτζέδων τους, ποὺ ἀποδόμησαν μὲ τὸ δικὸ τους ἐπιστημονικὸ τρόπο τὸ θαῦμα τῆς ἐλληνικῆς ἐλευθερίας.

Μάρτιος

ΣΤΙΣ 17 αὐτοῦ τοῦ μήνα γιορτάζουμε τὸν Ἅγιο Ἀλέξιο τὸν Ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ὁ Ἅγιος εἶναι ἀπὸ τὴ Ρώμη. Ὁ πατέρας του Εὐφημιανὸς ἦταν Πατρίκιος, ἀριστοκράτης δηλαδή, ἐνῶ ἡ μητέρα του Ἀγλαΐδα ἦταν ἀπὸ πλούσια **Ἅγιος Ἀλέξιος**. οἰκογένεια.

Ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Ἀλέξιος ἦταν μοναχοπαίδι καὶ λογικὰ οἱ γονεῖς του τὸν φρόντιζαν ἰδιαίτερα καὶ ὅταν ἦρθε ὁ καιρὸς τὸν πάντρεψαν μὲ μία ὁμορφὴ καὶ πλούσια κοπέλα, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἄλλα εἶχε στὸ νοῦ του, τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου τοῦ ἀντὶ νὰ ξαπλώσει μὲ τὴ γυναίκα του, τῆς χάρισε ἓνα δαχτυλίδι τῆς ἔδωσε καὶ τὴν εὐχὴ του καὶ τὸ ἔσκασε κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του, γιὰ νὰ πάει στὴν πόλη τῆς Ἐδεσσας, ὅπου ἔμεινε 18 χρόνια.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς του στὴν Ἐδεσσα αὐτὸς ὁ πλούσιος ἀριστοκράτης ἔζησε σὰν ζητιάνος ρακένδυτος, τρεφόμενος ἀπὸ τὴν φιλανθρωπία τῶν κατοίκων τῆς Ἐδεσσας.

Ἐπειδὴ ὅμως ἄρχισαν νὰ ἀναγνωρίζουν οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς τὴν εὐσέβεια καὶ τὴν ἀγιότητά του, ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ μὲ σκοπὸ νὰ πάει στὴν Ταρσό τῆς Κιλικίας, στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου

Παύλου, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἄλλα εἶχε ὁ Θεὸς στὸ νοῦ Του, ἔπνευσε τέτοιος ἄνεμος, ποὺ τὸ καράβι μὲ τὸ ὁποῖο ταξίδευε τὸν ἔφερε στὴν πατρίδα του τὴ Ρώμη.

Ἐκεῖ ἐγκαταστάθηκε στὴν αὐλὴ τοῦ πατρικοῦ του σπιτιοῦ, ὅπου στὴν κατάσταση ποὺ βρίσκονταν κανεὶς δὲν τὸν ἀναγνώρισε, καὶ ἔμεινε ἐκεῖ δεχόμενος τὴ φιλευσπλαχνία ἀλλὰ καὶ τὰ

Ἀποψη τῆς Ρώμης.

πειράγματα τῶν ἀνθρώπων, ποὺ τὸν ἐπισκέπτονταν.

Ἀκόμη καὶ ἡ μητέρα του δὲν μπόρεσε νὰ τὸν ἀναγνωρίσει, ἂν καὶ τὸν εἶχε στὴν αὐλὴ τῆς σὰν ἓνα ἄστεγο ζητιάνο, ποὺ ὅταν προέβλεψε τὸ τέλος του, ζήτησε καὶ τοῦ ἔδωσαν ἓνα χαρτί καὶ μελάνη, γιὰ νὰ γράφει κάποιον σημεῖωμα.

Τότε ὁ βασιλιάς Ὀνώριος πληροφορήθηκε ἀπὸ ἄγγελο Κυρίου γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Ἁγίου καὶ πῆγε γιὰ νὰ τὸν δεῖ, ἀλλὰ δὲν τὸν πρόλαβε ζωντανό, γιατί εἶχε ἤδη κοιμηθεῖ.

Βρῆκε ὅμως τὸ χαρτί ὅπου ἔγραψε ὁ Ἅγιος γιὰ τὴν καταγωγὴ του, ὅποτε μετὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ ἔγινε μεγαλοπρεπὴς κηδεῖα στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου, ὅπου τὸ ἅγιον λείψανό του εὐωδίασε κι ἔκτοτε κάνει θαύματα σὲ ὅσους τὸν ἐπισκέπτονται καὶ ζητοῦν τὴ βοήθεια του.

ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

Ο ἰ χριστιανοὶ πρέπει νὰ ἐργάζονται τὶς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ μὲ χαρὰ μαζὶ μὲ φόβο καὶ ταπείνωση.

Ὁ μισόκαλος διάβολος δὲν σταματᾷ ἀπὸ τὸ νὰ πειράζει τοὺς δούλους τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ τοὺς κάνει νὰ υπερηφανεύονται καὶ νὰ καυχιοῦνται πὼς τηροῦν μὲ ἐπιμέλεια τὶς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου. Ἀπὸ αὐτὰ ὅμως τὰ υπερήφανα βιώματα στεροῦνται τὸ μισθὸ τοῦ κόπου τους καὶ τῆς ὑπηρεσίας τους.

Προσέχετε ἀδελφοὶ μου χριστιανοί, νὰ ἐργάζεστε τὶς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ μὲ χαρὰ, φόβο καὶ ταπείνωση. Μὲ χαρὰ διότι ἐσεῖς οἱ ὄντητοὶ καὶ γήινοι ἀξιοθῆκατε νὰ ὑπηρετεῖτε ἓνα Θεὸ καὶ ἓνα οὐράνιο καὶ ἀθάνατο βασιλιά καὶ αὐτὸ νὰ τὸ κάνετε μὲ φόβο καὶ μὲ ταπείνωση. Διότι ὅσο κι ἂν προδυοποιοθεῖτε νὰ τηρήσετε τὶς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, ποτὲ δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὶς ἐργασθεῖτε ὅπως πρέπει καὶ μὲ ὅλη τὴν τελειότητα.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριος ὁ νομοθέτης καὶ δοτήρας τῶν ἐντολῶν σᾶς συμβουλεύει, ὅταν τηρήσετε ὅλες τὶς ἐντολὰς Του, νὰ ταπεινώνεστε μὲ τὴν καρδιά σας καὶ νὰ λέτε πὼς εἰστε ἀχρεῖοι καὶ ἀνάξιοι δοῦλοι, διότι πράξατε ἐκεῖνο πού χρωστούσατε νὰ κάνετε καὶ ὅχι κάτι περισσό-τερο. Ἀλλὰ γιατί οἱ Ἅγιοι ἔχουν σὲ τόση τιμὴ καὶ καύχημα τὴν ὑπηρεσία στὸ Θεὸ καὶ τὸ νὰ ὀνομάζονται δοῦλοι Χριστοῦ; Ἐπειδὴ ὅσοι μὲν

ὑπηρετοῦν τοὺς ἐπίγει-
ους βασιλιάδες, πολλὰς
φορὰς συμβαίνει νὰ πεινοῦν,
νὰ διψοῦν, νὰ λυποῦνται καὶ
νὰ ἀτιμάζονται τὸ ὄνομά
τους. Καὶ αὐτὸ γιατί οἱ
ἐπίγειοι βασιλιάδες πού
ὑπηρετοῦν, μερικὲς φο-
ρὰς γίνονται ἀχάριστοι καὶ δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν
ὑπηρεσία τῶν ὑπηρετῶν τους.

Ὅσοι ὅμως ἀξιοδοῦν νὰ ὑπηρετοῦν τὸ Χριστὸ
καὶ τὶς ἐντολὰς τοῦ οὐράνιου ἐκείνου Βασιλιά,

αὐτοὶ πάντοτε χαίρο-
νται καὶ ἀγάλλονται καὶ
πάντα ὑψώνεται καὶ με-
γαλύνεται τὸ ὄνομά
τους, γιατί ὁ Θεός, τὸν
ὁποῖο ὑπηρετοῦν, εἶναι
μεγαλόδοτος καὶ πλου-
σιόδοτος καὶ δὲν ἀφήνει
ἀπλήρωτη οὔτε τὴν πα-
ραμικρὴ ὑπηρεσία, κα-
θὼς λέει ὁ προφήτης

Ἡσαΐας: «Οἱ δοῦλοι μου θὰ ἔχουν νὰ φᾶνε, μὰ
ἐσεῖς θὰ πεινάσετε. Αὐτοὶ θὰ ἔχουν νὰ πιοῦν,
ἐσεῖς ὅμως θὰ ὑποφέρετε ἀπὸ τὴ δίψα.
Αὐτοὶ θὰ χαίρονται, ἐνῶ ἐσεῖς θὰ ζεῖτε ντρο-
πιασμένοι. Ἀλλὰ ἐγὼ θὰ δώσω στοὺς
δοῦλους μου ἓνα καινούριο ὄνομα».

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἀδελφοὶ μου χριστιανοί, πα-
μπόθητοι ἀδελφοὶ μου, ἐπιμελεθεῖτε ὅλοι, μικροὶ
καὶ μεγάλοι, ἱερωμένοι καὶ λαϊκοί, νὰ τηρεῖτε
ὅλες τὶς ζωοποιούς, τὶς θεοποιούς, τὶς σωτη-
ριώδεις ἐντολὰς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κοινοβίον Ἁγίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου,
Γουμένισσα Κιλίκης.

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ

ΕΝΑΣ ΑΔΕΛΦΟΣ κάθονταν καὶ μονολογοῦσε καὶ ἔλεγε, «πολλὰ εἶναι τὰ ἁμαρτήματά μου
Κύριε καὶ ἀναρίθμητα τὰ λάθη μου, γι' αὐτὸ καὶ δὲν τολμῶ νὰ σοῦ ζητήσω συγχώρηση, ἀλλὰ ἂν
εἶναι δυνατόν ἐπειδὴ εἶσαι Οἰκτίρμων συγχώρεσέ με. Ἀλλὰ ἐὰν τὰ σφάλματά μου δὲν συγχω-
ροῦνται, τότε τιμώρησέ με ἐδῶ στὸν κόσμον καὶ μὴ μὲ στείλεις στὴν κόλαση. Καὶ ἂν καὶ αὐτὸ δὲν
γίνεται τότε νὰ πληρώσω ἐδῶ ἓνα μέρος τῆς τιμωρίας πού μοῦ ἀναλογεῖ, ἔτσι ὥστε νὰ εἶναι ἐλα-
φρύτερη ἡ τιμωρία μου στὸν οὐρανό. Κι ἂν αὐτὸ εἶναι ἀποδεκτὸ νὰ ξεκινήσει ἄμεσα ἡ τιμωρία
μου, μόνο νὰ εἶσαι Ἐλεήμων μαζὶ μου Δέσποτα».

Ἔτσι περνοῦσε τὸν καιρὸ τοῦ ὁ ἀδελφὸς μὲ μετάνοια, καὶ μὲ δάκρυα συνεχῶς παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ
νὰ τὸ συγχωρέσει, καὶ μὲ νηστεῖες καὶ ἀγρυπνίες καὶ σκληρὴ ἄσκηση συνέχιζε τὸν ἀγῶνα του, προ-
σμένοντας τὸ ἔλεος τοῦ Χριστοῦ νὰ ἔρθει νὰ τὸν παρηγορήσει, μέχρι πού κάποια φορὰ τὸν πῆρε ὁ
ὕπνος καὶ μέσα στὸ ὄνειρό του τὸν ἐπισκέφθηκε ὁ Χριστός.

Εἶδε λοιπὸν πὼς τὸν πλησίασε ὁ Χριστὸς καὶ μὲ εὐχάριστη φωνὴ τὸν ρώτησε:

– Τί ἔχεις παιδί μου καὶ κλαῖς συνεχῶς γοερά;

Ὁ ἀδελφὸς γνώρισε ἀμέσως τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ σύντρομος τοῦ ἀπάντησε:

– Κλαίω γιατί ἔπεσα σὲ βαρὺ σφάλμα Κύριε.

Ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπάντησε:

– Ἀφοῦ ἔπεσες τώρα σήκω.

Διστάζει ὁ ἀδελφός, ἀλλὰ ἀπαντᾷ:

– Δὲν μπορῶ νὰ σηκωθῶ Κύριε ἂν δὲν μοῦ δώσεις σὺ βοήθεια τὸ χέρι σου.

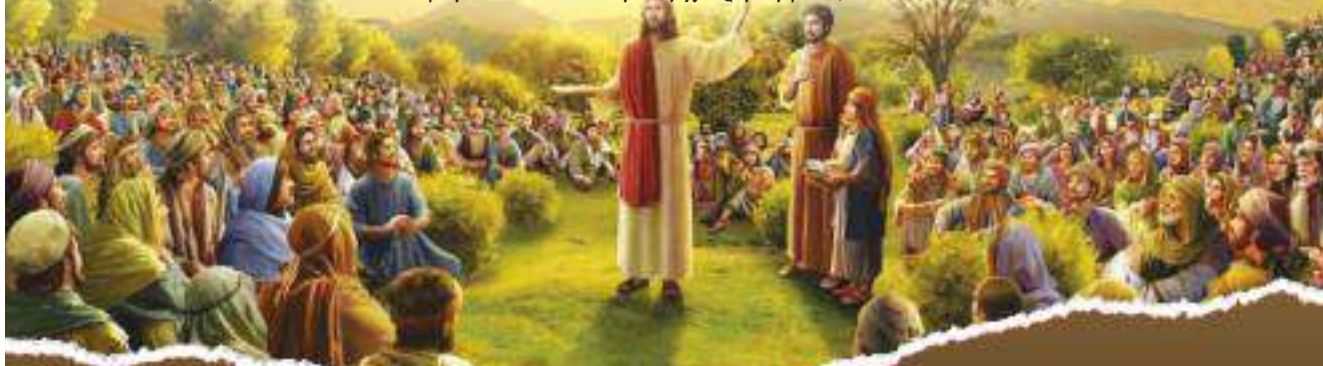
Ἀμέσως ὁ Χριστὸς τοῦ δίνει τὸ χέρι Του καὶ τὸ σηκώνει, ἀλλὰ ὁ ἀδελφὸς συνεχίζει καὶ πάλι νὰ
κλαίει γοερά, ὅποτε τὸν ξαναρωτᾷ ὁ Χριστὸς μὲ εὐχάριστη φωνή:

– Καὶ τώρα γιατί συνεχίζεις νὰ κλαῖς;

– Κλαίω γιατί σὲ λύπησα Κύριε, ἐνῶ εἶσαι τόσο καλὸς μαζὶ μου, ἦταν ἡ ἀπάντησή τοῦ ἀδελφοῦ.

Τότε ὁ Χριστὸς τοῦ χάιδεψε τὸ κεφάλι καὶ τοῦ λέει:

– Σταμάτα νὰ κλαῖς καὶ νὰ λυπᾶσαι ἐπειδὴ μὲ στεναχώρησες μὲ τὰ σφάλματά σου, γιατί μὲ
τὴ μετάνοιά σου μοῦ ἔδειξες πὼς μὲ ἀγαπᾷς. Ἐγὼ σοῦ δίνω τὸ αἷμα μου μὲ τὴ Θεία Κοι-
νωνία, εἶναι δυνατόν νὰ μὴ σοῦ δώσω τὴ συγχώρησή μου;

- ✠ Στήριξα τὴν ἐλπίδα μου στὸ Θεὸ καὶ τώρα δὲν φοβάμαι κανένα. (Ψαλμ. 55, 5)
- ✠ Χωρὶς πίστη, ἐλπίδα καὶ ἀγάπη, οὔτε τὸ κακὸ ἀντιμετωπίζεται, οὔτε τὸ καλὸ κατορθώνεται ἐντελῶς. (Ὁσίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ)
- ✠ Καὶ τώρα ἀπέμεινε ἡ πίστη, ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ ἀγάπη. (Α' Κορ. 13, 13)
- ✠ Ἡ ἐλπίδα εἶναι ἡ δύναμη τῆς ἀγάπης. (Ἀγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακας)
- ✠ Ἐὰν μᾶς λείψει ἡ ἐλπίδα, ἐξαφανίζεται ἡ ἀγάπη. (Ἀγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακας)
- ✠ Αὐτὸν ποὺ ἐλπίζει στὸ Θεό, θὰ τὸν προστατέψει τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου. (Ψαλμ. 31, 10)
- ✠ Φανέρωσε στὸν Κύριο τίς ἐπιδιώξεις καὶ τίς προσδοκίες σου καὶ ἔλπισε πῶς θὰ ἔχῃς ἐκεῖνα ποὺ ζητᾷς καὶ χρειάζεσαι. (Ψαλμ. 36, 5)
- ✠ Μὴ στηρίζετε τὴν ἐλπίδα σας σὲ κοσμικοὺς ἄρχοντες καὶ σὲ τυχαίους ἀνθρώπους, ποὺ δὲν ἔχουν τὴ δύναμη νὰ σᾶς σώσουν. (Ψαλμ. 145, 3)
- ✠ Στήριξε στὸν Κύριο τὴν ἐλπίδα γιὰ τὴ μέριμνα καὶ τὴ σωτηρία σου, καὶ Αὐτὸς θὰ σὲ φροντίσει. (Ψαλμ. 54, 23)
- ✠ Εἶναι χαμένος ὁ ἄνθρωπος, ποὺ θὰ στηρίξει τίς ἐλπίδες του σὲ ἀνθρώπινη βοήθεια, καὶ εὐλογημένος αὐτὸς ποὺ δείχνει τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη του στὸν Κύριο. (Ἱερ. 17, 5 καὶ 7)
- ✠ Ἦμουν νέος καὶ γέρασα καὶ δὲν εἶδα δίκαιο νὰ δυστυχεῖ ἐγκαταλειμμένος, καὶ τοὺς ἀπογόνους του νὰ ζητιανεύουν. (Ψαλμ. 36, 25)
- ✠ Ἀκουσε Κύριε τὴ φωνή μας, ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὁ Σωτὴρας μας, ἡ ἐλπίδα μας ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν λαῶν τῆς γῆς. (Ψαλμ. 64, 6)

ΠΕΡΙ ΕΠΕΝΔΥΣΗΣ

- ✠ Παυλῖνος ὁ ἐπίσκοπος Νώλης κατάντησε ἀπὸ πλούσιος πτωχός, γιατί ἀνακούφιζε ὅλους τοὺς πτωχοὺς, ποὺ κατέφευγαν σ' αὐτόν. Λέγει γι' αὐτόν ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Μέγας, ὅτι κάποτε, ἐπειδὴ δὲν εἶχε τίποτε νὰ δώσει, πώλησε τὸν ἑαυτὸ του δοῦλο, γιὰ νὰ ἀπελευθερώσει τὸ γιὸ πτωχῆς χήρας, ποὺ ζήτησε τὴ βοήθειά του.
- ✠ Ἐμείνε δὲ ὁ ἐπίσκοπος Παυλῖνος δοῦλος καὶ ἐργάζονταν σὰν κηπουρὸς σὲ κάποιο κτῆμα, ἕως ὅτου ὁ κύριός του ἀνακάλυψε ποιὸς ἦταν καὶ τὸν ἄφησε ἐλεύθερο. (Εὐεργετινός)
- ✠ Ἦταν ἄλλες ἐποχὲς τότε, ποὺ δὲν ἔχουν καμία σχέση μὲ τὸ σήμερα, ὥστε νὰ ὑπάρξουν λογικοὶ συνειρμοί.

Οσία Μαρία

Ἡ Ὁσία Μαρία, ὅταν ἦταν στὸν κόσμον νεαρὴ γυναίκα, φόρεσε ἀνδρικὰ ρούχα, ἄλλαξε τὸ ὄνομά της σὲ Μαρίνος καὶ μπῆκε σὲ ἀνδρικό Μοναστήρι, ὅπου ἔγινε μοναχός. Στὸ ἴδιο Μοναστήρι μόνάζε καὶ ὁ κατὰ σάρκα πατέρας της, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβει αὐτὸ ποὺ ἔκανε ἡ κόρη του. Ἐκτελοῦσε τὰ καθήκοντά της σὰν μοναχός, μαζί μὲ ἄλλους νεαροὺς μοναχοὺς, χωρὶς κανεὶς νὰ ἀντιληφθεῖ πῶς ἦταν γυναίκα, καθὼς διεκπεραιῶνε τὰ διακονήματά της μὲ ἀνδρική διάθεση καὶ ἀπόδοση.

Κάποια φορὰ βρέθηκε μὲ ἄλλους ἀδελφούς τῆς μονῆς τῆς μετανοίας της σὲ ἓνα ξενοδοχεῖο, ὅπου καὶ διανυκτέρευαν πηγαίνοντας σὲ κάποια ἀποστολή, ὅπου τοὺς ἔστειλε ὁ Γέροντάς τους.

Σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο ἡ κόρη τοῦ ξενοδόχου, προκειμένου νὰ καλύψει τὸ φίλο της, ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ γεννήσει κατηγόρησε τὴν Ὁσία πῶς τὴ διέφθειρε, ὅταν πέρασε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο μαζί μὲ τοὺς λοιποὺς ἀδελφούς.

Ἡ Ὁσία δὲν διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴ συκοφαντία ποὺ δέχθηκε, καὶ ποὺ ἦταν πολὺ ὀδυνηρὴ καὶ βαρύντατη, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐκδιωχθεῖ ἀπὸ τὸ Μοναστήρι, σὰν συνέπεια τῆς πράξεως ποὺ φυσικὰ δὲν θὰ μπορούσε νὰ κάνει.

Ἀναγκάστηκε μάλιστα νὰ παραλάβει γιὰ νὰ μεγαλώσει τὸ παιδί τῆς ἄνομης πράξης, γιὰ τὴν ὁποία εἶχε κατηγορηθεῖ καὶ

τιμωρηθεῖ καὶ μάλιστα γιὰ μία φορὰ μὲ τὸ ἀγοράκι αὐτὸ τῆς ἐπιτράπηκε νὰ ἐπισκεφθεῖ τὸ μοναστήρι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο τόσο ἄδικα τὴν ἔδιωξαν. Ἦρθε ἡ ὥρα ὅμως καὶ ἡ Ὁσία Μαρία τελείωσε τὸ σκληρὸ ἀγῶνα της, ὅπου κουβαλοῦσε τὸ ὄνειδος μίας τέτοιας κατακριτέας πράξης καὶ κοιμήθηκε, γιὰ νὰ βρεθεῖ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μας.

Κατὰ τὸν ἐνταφιασμό ὅμως ἀποκαλύφθηκε πῶς ἦταν γυναίκα, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐξέπεσε ἡ κατηγορία εἰς βάρος της, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ κόρη τοῦ ξενοδόχου νὰ ὁμολογήσει πῶς κάποιοι στρατιῶτες ἦταν ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ.

Ἔτσι ὁ Ἠγούμενος καὶ οἱ μοναχοὶ τοῦ Μοναστηριοῦ τῆς μετανοίας της, ποὺ τὴ θεωροῦσαν σὰν ἓνα ἅθλιο μοναχό, τὴν ἀποδέχθηκαν σὰν μία μακαρία ψυχὴ, ποὺ προκειμένου νὰ μὴν ἐκθέσει τὴν κατηγορὸν της καὶ τὰ ψεύδη ποὺ κατατέθηκαν σὲ βάρος της, ἀνέλαβε εὐθύνες ποὺ δὲν τῆς ἀνῆκαν, καὶ σήκωσε τὰ καταθλιπτικὰ βάρη μίας χυδαίας συκοφαντίας, ἀναλαμβάνοντας καὶ τίς εὐθύνες τῆς ἀνατροφῆς ἐνὸς παιδιοῦ, ποὺ δὲν θὰ μπορούσε νὰ εἶναι δικό της.

Φυσικὰ καὶ τῆς ἀποδόθηκαν οἱ ἀνάλογες τιμές, γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς της, καὶ τὸ κουράγιο της νὰ ζεῖ κάτω ἀπὸ μία τέτοια συκοφαντία.

Ἅγιος Ἀρτῳριος Αἰγύπτου.

Ἁγία Αἰκατερίνη Συρία.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΑΓΟΙ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΜΑΓΟΥΣ

ὅπως τὴν περιγράφει ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Ὁ Κύριος ὁ βασιλιάς τῶν Περσῶν, εἶχε κατασκευάσει ἓνα ναὸ καὶ εἶχε τοποθετήσει μέσα χρυσοὺς καὶ ἀργυροὺς ἀνδριάντες τῶν θεῶν καὶ τὸν εἶχε διακοσμήσει μὲ πολύτιμους λίθους. Ἐκεῖνες λοιπὸν τὶς ἡμέρες, σύμφωνα μὲ ὅσα μᾶς πληροφοροῦν τὰ γραμμένα ὑπομνήματα, μπῆκε ὁ τότε βασιλιάς στὸ ἱερό, γιὰ νὰ ζητήσει ἐξήγηση σὲ κάποια ὄνειρα καὶ ὁ ἱερέας Προύπιππος τοῦ εἶπε:

– Τὰ συγχαρητήριά μου βασιλιά μου. Ἡ Ἥρα συνέλαβε.

Ὁ βασιλιάς χαμογέλασε καὶ εἶπε:

– Αὐτὴ ποὺ πέθανε, μοῦ λὲς ὅτι συνέλαβε;

– Ναί, αὐτὴ ποὺ πέθανε ἀνέζησε καὶ γεννᾷ ζωή.

– Τί θέλεις νὰ πεῖς, ξεκαθάρισέ το.

– Κύριέ μου, πραγματικὰ πάνω στὴν ὥρα κατέφθασες ἐδῶ. Γιατὶ ὅλη τὴ νύχτα τὰ ἀγάλματα, καὶ τὰ ἀνδρικά καὶ τὰ γυναικεῖα, δὲν σταμάτησαν νὰ χορεύουν καὶ νὰ συγχαίρουν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς Ἥρας.

Μὰ τὰ γυναικεῖα ἀγάλματα ἄρχισαν νὰ λένε πῶς δὲν ἦταν ἡ Ἥρα, ἀλλὰ ἡ Πηγὴ ποὺ συνέλαβε καὶ τὰ ἀνδρικά ἀπάντησαν πῶς ἀποδέχονται τὸ ὄνομα Πηγὴ, γιατί τὸ πραγματικὸ της ὄνομα εἶναι Μυρία καὶ μέσα στὴ μήτρα της, σὰν μέσα σὲ πέλαγος φέρει φορτηγὸ πλοῖο μὲ μύριους ἐπιβάτες. Καὶ εἶναι πηγὴ ὅχι ὕδατος ἀλλὰ πνεύματος καὶ ἔχει ἓνα μόνο ψάρι, ποὺ συλλαμβάνεται μὲ τὸ ἀγκίστρι τῆς θεότητας, γιὰ νὰ θρέψει μὲ τὴν ἴδια του τὴ σάρκα ὅλο τὸν κόσμο. Ἐχει μνηστήρα τέκτονα, ἀλλὰ δὲν εἶναι δικὸς του ὁ γιὸς ὁ τέκτων τὸν ὁποῖο γεννᾷ, αὐτὸς εἶναι τὸ παιδί τοῦ Ἀρχιτέκτονος, ποὺ ἀρχιτεκτόνισε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ. Ἀλλὰ περίμενε βασιλιά μου, νὰ δοῦμε τί θὰ ἀπογίνει τώρα στὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας.

Ὁ βασιλιάς ἔμεινε ἐκεῖ καὶ περίμενε. Σὲ λίγο ὁ ναὸς γέμισε μουσικὴ καὶ θορύβους καὶ ὅλα τὰ εἰδῶλα, ἀνθρώπων καὶ ζώων, ἄρχισαν νὰ χορεύουν καὶ νὰ τραγουδοῦν ζωηρά, κατὰ τρόπο θορυβώδη καὶ τρομακτικό. Καὶ ἀνοίξε ἡ ὀροφὴ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατέβηκε ἓνα λαμπρὸ ἀστὲρ καὶ στάθηκε πάνω ἀπὸ τὸ ἄγαλμα τῆς Πηγῆς καὶ ἀκούστηκε νὰ λέει τὰ ἑξῆς:

– Δέσποινα Πηγὴ, ὁ μέγας ἥλιος μὲ ἀπέστειλε νὰ σὲ ὑπηρετήσω στὴ γέννα μετὰ τὸν ἀμίαντο γάμο ποὺ ἔκανε πρὸς ἐσένα καὶ συγχρόνως νὰ σοῦ μνησῶ. «Γίνεσαι μητέρα τοῦ πρώτου ὅλων τῶν ταγμάτων, νύμφη τῆς τριωνύμου μονοκρατορίας. Τὸ ἄσπορο βρέφος καλεῖται ἀρχὴ καὶ τέλος. Ἀρχὴ σωτηρίας καὶ τέλος ἀπωλείας».

Ἀμέσως σωριάστηκαν σὲ συντρίμμια ὅλα τὰ εἰδῶλα καὶ ἔμεινε μόνο ἡ Πηγὴ, καὶ βρέθηκε ἐπάνω της διάδημα βασιλικὸ μὲ λιθοκόλλητο ἀστέρα ἀπὸ ἀδάμαντα καὶ σμάραγδο καὶ ὁ ἀστέρας στάθηκε ἐπάνω της.

Ὁ βασιλιάς διέταξε νὰ καλέσουν ὅλους τοὺς σοφοὺς ἐρμηνευτὲς τῶν σημείων τῆς χώρας του καὶ ὅλοι αὐτοὶ ἐρμήνευσαν τὰ παραπάνω γεγονότα ὡς ἑξῆς:

– Βασιλιά μας, ρίξα θεϊκὰ καὶ βασιλικὰ ἀνέτειλε καὶ φέρει τὴ μορφή οὐρανοῦ καὶ ἐπιγείου βασιλείας. Γιατὶ ἡ Πηγὴ εἶναι ἡ κόρη Μαρία ἡ Βηθλεεμίτιδα, τὸ διάδημα εἶναι τύπος βασιλικὸς καὶ ὁ ἀστέρας ἓνα οὐράνιο μῆνυμα ποὺ θαυματουργεῖται στὴ γῆ. Ἀπὸ τὴ φυλὴ Ἰούδα σηκώθηκε βασιλεία, ποὺ θὰ ἐξαλείψει τὴ μνημὴ τῶν Ἰουδαίων. Ἐφτασε καὶ τὸ τέλος τῆς τιμῆς τῶν θεῶν. Στείλε λοιπὸν ἀνθρώπους στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ θὰ βρεῖς τὸ γιὸ τοῦ Παντάνακτος νὰ βαστάζεται σωματικὰ σὲ γυναικεῖες ἀγκάλες.

Χωρὶς καθυστέρηση ὁ βασιλιάς κάλεσε τοὺς ὑποτελεῖς τοῦ Μάγους καὶ τοὺς ἔστειλε μὲ δῶρα νὰ προσκυνήσουν τὸ γεννημένο βασιλιά προσφερόμενοι ὡς ἀπαρχὴ τῶν Ἑθνῶν.

Ἐκίνησαν μετρώντας τὶς μέρες τῆς πορείας τους καὶ τὸ ἄστρο πορεύονταν μαζί τους. Ἐφτασαν στὰ Ἱεροσόλυμα σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιό τους καὶ ἄρχισαν νὰ ρωτοῦν καὶ νὰ ψάχνουν ποῦ βρίσκεται ὁ γεννημένος βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων. Ἀλλὰ γι' αὐτὸν ποὺ ἐκεῖνοι ἀπὸ τόσο μακριὰ πληροφορήθηκαν καὶ ἦρθαν, οἱ ἴδιοι οἱ συμπατριῶτες του δὲν φαίνονταν νὰ ἔχουν ἰδέα.

Τὸ πρᾶγμα ἔφτασε στὸν ἡγεμόνα. Ταράχτηκε ὁ Ἡρώδης. Ἐμαθε ἀπὸ τοὺς Γραμματεῖς πῶς ὁ Μεσσίας γεννιέται στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας. Κάλεσε κρυφὰ καὶ τοὺς Μάγους καὶ ρώτησε πόσον καιρὸ φαίνονταν τὸ ἄστρο, γιὰ νὰ ὑπολογίσει πόσων ἐτῶν ἦταν ὁ διεκδικητὴς της ἐξουσίας του, νὰ τὸν βρεῖ καὶ νὰ τὸν σκοτώσει.

Καὶ ἀπάντησαν ἀπονήρευτα οἱ Μάγοι:

– Ἐχουμε συμπληρώσει ἓνα χρόνον ποὺ ὀδηγούμεστε ἀπὸ τὸ ἄστρο.

– Τί σημαίνει ἄραγε αὐτό; ρωτοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι.

– Γεννήθηκε αὐτὸς ποὺ ὀνομάζεται Μεσσίας καὶ τὸν περιμένετε.

– Στὸ ὄνομα τῆς θείας δικαιοσύνης πέστε μας τί μάθατε;

– Ἐσεῖς ἔχετε τὴν ἀρρώστια τῆς ἀπιστίας καὶ οὔτε μὲ ὄρκο δὲν θὰ πιστέψετε. Ἀπλὰ σᾶς τὸ λέμε.

Γεννήθηκε ὁ Χριστός, ὁ γιὸς

τοῦ Ὑψίστου. Αὐτὸ ξέρομε. Οἱ Ἰουδαῖοι καταθορυβημένοι συσκέφθησαν μεταξύ τους καὶ κατόπιν τοὺς παρακάλεσαν νὰ δεχθοῦν δῶρα, προκειμένου νὰ παρασιωπήσουν αὐτὸ ἐδῶ στὴ χώρα τους, γιατί τάχα ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ προκληθεῖ ἐξέγερση.

Ἐκεῖνοι τότε εἶπαν:

— Ἐμεῖς πρὸς τιμὴν του, γιὰ νὰ διαλαλήσουμε τὰ θαυμαστὰ σημεῖα ποὺ συνέβησαν στὴ χώρα μας κατὰ τὴ γέννησίν του, φέραμε δῶρα καὶ σεῖς μᾶς λέτε νὰ πάρουμε δῶρα γιὰ νὰ κρύψουμε αὐτὰ ποὺ κηρύχθηκαν δημόσια ἀπὸ τὴν ἐπουράνια Θεότητα καὶ νὰ παρακούσουμε τὶς ἐντολὰς τοῦ βασιλιᾶ μας ποὺ μᾶς ἔστειλε;

Βγήκαν λοιπὸν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἔφτασαν στὸν προορισμὸ τους, ἐνῶ τὸ ἄστρο τοὺς ὑποδείκνυε τὸ Δεσποτικὸ Βρέφος, καὶ εἶδαν τὴ μητέρα καὶ τὸ παιδί. Ἄνοιξαν τὶς θῆκες τους, γονάτισαν στὴ γῆ καὶ τοῦ πρόσφεραν δῶρα, χρυσὸ στὸ βασιλιά, λιβάνι στὸ Θεὸ καὶ σμύρνα στὸ θνητό.

Καὶ εἶπαν οἱ Μάγοι στὴν Παρθένο:

— Πῶς ὀνομάζεσαι ξακουστὴ Παρθένε;

— Μαρία. Λέει ἐκείνη.

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι;

— Ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ τὴ Βηθλεέμ.

— Καὶ λοιπὸν, δὲν πῆρες κανένα ἄνδρα;

— Μνηστεύθηκα μόνο καὶ ἔγιναν ἀρραβῶνες.

— Ἀπὸ ποιοῦ γένος κατάγεσαι καὶ γέννησες τέτοιο παιδί;

— Κατάγομαι ἀπὸ γένος βασιλικὸ καὶ ἱερατικόν, τοῦ Δαβὶδ καὶ τοῦ Ἀαρὼν, καὶ ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ Ἰούδα. Εἶμαι κόρη τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννας.

— Μήτηρ μητέρων, ἐσένα μακάρισαν ὅλοι οἱ θεοὶ τῶν Ἑθνῶν. Μεγάλο σου τὸ καύχημα.

Ξεπέρασες ὅλες τὶς γυναῖκες καὶ ἀναδείχθηκες βασιλικότερη ἀπὸ ὅλες τὶς βασίλισσες.

Τὸ παιδί κάθονταν κάτω στὴ γῆ. Μόλις εἶχε μπεῖ στὸ δεύτερο χρόνο. Στὸ πρόσωπο ἔμοιαζε ἄρκετὰ μὲ τὴ μητέρα του. Αὐτὴ ἦταν ἐλαφρῶς ψηλὴ, μὲ σῶμα τρυφερό. Τὸ χρῶμα τοῦ δέρματός της σὰν τοῦ σταριοῦ, τὰ μαλλιά της δεμένα ὠραία στὸ κεφάλι της.

Ἐπειτα σήκωσαν ὁ καθένας στὰ χέρια του τὸ παιδί Ἰησοῦ καὶ τὸ προσκύνησαν, προφητεύοντας γιὰ τὸ σωτηριώδη σκοπὸ τῆς σάρκωσής του.

Τὸ παιδί γελοῦσε καὶ σκιρτοῦσε μὲ τὰ χαϊδέματα τῶν Μάγων.

Ἐπειτα ἀποχαιρέτησαν καὶ τὴ μητέρα, ποὺ τοὺς τίμησε κι αὐτοὺς πρεπόντως, καὶ ἐπέστρεψαν στὸ κατάλυμά τους.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΑΝΑΛΥΧΗ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ

Συνέχεια τοῦ προηγούμενου τεύχους

**Χαῖρε, θνητῶν
πρὸς Θεὸν παρρησία.**

Ὅπως μᾶς λέει ἡ Γραφή, ὅταν οἱ Πρωτόπλαστοι διώχτηκαν ἐξ αἰτίας τῆς παρακοῆς τους ἀπὸ τὸν Παράδεισο, κάθισαν ἀπέναντί του καὶ ἔκλαψαν πικρά.

Ἦταν βαριά ἡ τιμωρία, γιατί ἀπὸ τὴ μία στιγμή στὴν ἄλλη βρέθηκαν νὰ ἔχουν ὅλες τους τὶς ἀνάγκες σὲ τροφή καὶ σκεπάσματα ἀπὸ πλήρως καλυμμένες ἀνικανοποίητες πλέον καὶ μὲ μόνο τρόπο ἐπιβίωσης τὴν ἀνάγκη γιὰ σκληρὴ δουλειά, εἴτε καλλιεργώντας τὴ γῆ, εἴτε κυνηγώντας ἄγρια ζῶα, ἀφοῦ μὲ τὴ δικὴ τους πτώση ἄλλαξε ὅλη ἡ ἡμερὴ φύση καὶ ἀγρίεψαν τὰ πάντα.

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὗα εἶδαν τὸ γιὸ τους τὸν Κάιν νὰ σκοτώνει τὸν ἀδελφὸ του τὸν Ἀβελ ἀπὸ ζήλια καὶ μόνο, γιατί οἱ θυσίες τῶν ζώων ποὺ προσέφερε στὸ Θεὸ ὁ Ἀβελ σὰν κυνηγός, ἦταν εὐπρόσδεκτες, ἐνῶ οἱ προσφορὰς τοῦ γεωργοῦ Κάιν δὲν εἶχαν τὴν ἴδια ὑποδοχὴ καὶ ἀποδοχή.

Αὐτὸ ποὺ τοὺς βασάνιζε ὅμως ἦταν οἱ μνημέες ποὺ εἶχαν ἀπὸ τὸν Παράδεισο τῆς τρυφῆς, σὲ σύγκριση μὲ τὰ ὅσα περνοῦσαν τώρα ἐκτὸς Παραδείσου.

Βέβαια αὐτὸ ποὺ τοὺς εἶπε ὁ διάβολος μέσω τοῦ φιδιοῦ εἶχε μία δόση ἀλήθειας,

γιατί τρώγοντας ἀπὸ τοὺς καρποὺς τοῦ δένδρου τῆς γνώσης καὶ κάτω ἀπὸ συγκεκριμένες συνθῆκες, θὰ μπορούσαν νὰ γίνουν θεοὶ κατὰ χάρη.

Γιὰ νὰ συμβεῖ ὅμως αὐτὸ ἔπρεπε κάποιος ἀναμάρτητος νὰ θυσιαστεῖ γιὰ χάρη τῶν ἀνθρώπων, ἔτσι ὥστε μὲ τὴ θυσία του νὰ πληρωθοῦν τὰ λύτρα, ποὺ ἀπαιτοῦνταν, γιὰ νὰ πληρωθεῖ τὸ πρόστιμο ποὺ τοὺς ἐπιβλήθηκε γιὰ τὴν παρακοή τους καὶ νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὴ φυλακὴ τους.

Ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τους δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ὑπάρξει κάποιος ἀναμάρτητος, γιατί ἡ παρακοὴ βάραινε ὅλη τὴ γενιὰ τῶν Πρωτόπλαστων. Κάτι ἔπρεπε ὅμως νὰ γίνεῖ γιὰ νὰ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι μία δεύτερη εὐκαιρία ἐπιστροφῆς στὸν Παράδεισο.

Αὐτὸ τὸ κάτι προσέφερε ἡ Παναγία μας μὲ τὴν ταπείνωση της καὶ τὴν ὑπακοή της στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, λέγοντας τὸ «ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου». Χρειάστηκε ὅμως ἀπὸ τριῶν χρονῶν καὶ γιὰ δεκατρία χρόνια νὰ τρέφεται ἀπὸ ἀγγέλους ἡ Παναγία μας μέσα στὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος κατὰ

ἐκ Πνεύματος Ἀγίου ἔφη, ἀλληλουία.

Εἶπαμε πώς ὁ Ἰωσήφ ἦταν χῆρος με ἐπτὰ παιδιά, ὅταν παντρεύτηκε τὴν Παναγία μας, προκειμένου νὰ τοῦ μεγαλώσει τὰ παιδιά του, τέσσερα ἀγόρια καὶ τρία κορίτσια. Ἐπειδὴ λοι-

θαυμαστὸ τρόπο, γιὰ νὰ ἔχει τις προϋποθέσεις νὰ προσφέρει τὴ σάρκα της, γιὰ νὰ σαρκωθεί ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ πρόσφερε θυσία στὸ σταυρὸ τὸν ἑαυτὸ Του, γιὰ νὰ ἔχουμε ἐμεῖς σήμερα τὴ δυνατότητα νὰ γίνουμε θεοὶ κατὰ χάρη, γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὴν πνευματικὴ μας ζωὴ στὸν Παράδεισο αἰωνίως!

**Ζάλιν ἐνδοθεν ἔ-
χων, λογισμῶν ἀμ-
φιβόλων, ὁ σὺφρων
Ἰωσήφ ἑταράχθη,
πρὸς τὴν ἀγαμὸν σε
θεωρῶν καὶ κλεψί-
γαμον ὑπονοῶν ἄμε-
μπτε. Μαθὼν δὲ
σοῦ τὴν σύλληψιν,**

φὸ τῶν παιδιῶν του, δὲν εἶχε συζυγικὲς σχέσεις μαζί της. Ἔτσι ὅταν κατάλαβε πὼς ἦταν ἔγκυος, τὸ πρῶτο ποὺ σκέφτηκε με λογικοὺς συνειρμούς ἦταν πὼς ἡ γυναίκα του πῆγε με κάποιον ἄλλον ἄνδρα.

Σ' αὐτὲς τις περιπτώσεις, ὅπως καὶ ὅταν μία γυναίκα ἔμενε ἔγκυος χωρὶς νὰ εἶναι παντρεμένη, ὁ Νόμος προέβλεπε θάνατο δία λιθοβολισμοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Ἰωσήφ ἦταν ἄνθρωπος δίκαιος καὶ στὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας ἔβλεπε ἕνα ἄβγαλτο παιδί, ποὺ ἴσως κάποιος νὰ τὴν ξεγέλασε, σκέφτηκε νὰ τῆς πεῖ νὰ φύγει κρυφὰ μακριά, γιὰ νὰ γλυτώσει τὴ ζωὴ της καὶ τὰ νιάτα της, ἂν καὶ θὰ ἔμενε καὶ πάλι χωρὶς τροφὸ

μὲ ἐπτὰ μικρὰ παιδιά. Βέβαια δὲν ἦταν δυνατὸν ὁ Θεὸς νὰ ἄφηνε ἐκτεθειμένη τὴν Παναγία, γι' αὐτὸ καὶ ἔστειλε ἄγγελο νὰ ἐνημερώσει τὸν Ἰωσήφ σχετικὰ μ' αὐτὸ ποὺ συνέβαινε, ὁπότε καὶ ἀνέλαβε ὁ Ἰωσήφ τὴν ὑποχρέωση νὰ ἀναλάβει ὑπὸ τὴν προστασία του τὸ μωρό, ποὺ θὰ γεννοῦσε ἡ τυπικὰ σύζυγός του.

Βλέπετε πὼς ἂν δὲν ἦταν παντρεμένη ἡ Παναγία μας καὶ κυοφοροῦσε, τὴν περίμενε ὁ διὰ λιθοβολισμοῦ θάνατος σύμφωνα με τὸ Νόμο. Ἔτσι φρόντισε ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ τὸ μέγα θαῦμα τῆς σαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ Του, χωρὶς ὅμως τυπικὰ νὰ ὑπάρξει παράβαση τοῦ Νόμου.

Ὁ μικρὸς Ἰησοῦς μεγαλώνοντας ἔγινε ξυλουργός, ἀκολουθώντας τὸ ἐπάγγελμα τοῦ προστάτη Του Ἰωσήφ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐξ ἀρχῆς ἔγινε γνωστὸ πὼς ἡ Παναγία μας ἦταν παρθένος πρὶν συλλάβῃ τὸ γιὸ της καὶ παρέμεινε παρθένος καὶ μετὰ τὴ γέννησή Του, κυκλοφόρησε στὸν κοινωνικὸ χῶρο ὅπου ζοῦσε, πὼς τὸ παιδί της τὸ ἔκανε μ' ἕνα Ρωμαῖο στρατιώτη τὸν Πάνθηρα. Βλέπετε πὼς τὸ Παρθένο καὶ Πάν-

θηρας μοιάζουν γηγητικά. Ὅπως καταλαβαίνετε ὁ ποιητὴς δὲν μένει ποτὲ ἀργὸς καὶ προσπαθεῖ πάντοτε νὰ δημιουργεῖ ἐντυπώσεις, ποὺ διαστρέφουν τὴν ἀλήθεια. Ἔτσι ξεχωρίζουν καὶ μεταξὺ τους οἱ καλόπιστοι καὶ οἱ κακόπιστοι, καθὼς ὁ Θεὸς πάντοτε σέβεται τὴν ἐλευθερὴ βούλησή μας.

**Ἦκουσαν οἱ ποιμέ-
νες τῶν ἀγγέλων
ὑμνούντων τὴν ἑν-
σαρκον Χριστοῦ
παρουσίαν καὶ
δραμόντες ὡς
πρὸς ποιμένα, θε-
ωροῦσι τοῦτον ὡς
ἀμνὸν ἄμωμον, ἐν
τῇ γαστρὶ Μαρίας
βοσκηθέντα, ἦν
ὑμνοῦντες εἶπον.**

Μεταφέρεται ὁ συγγραφέας τῶν χαιρετισμῶν στὴν ὥρα καὶ στὸν τόπο γέννησης τοῦ Χριστοῦ καὶ φαντάζεται τοὺς βοσκούς, ποὺ ἔζησαν ἀπὸ κοντὰ τὸ γεγονός, νὰ βλέπουν καὶ νὰ ἀκοῦν τοὺς ἀγγέλους νὰ ψάλλουν τὸ “δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία”.

Ἀπλοὶ ἄνθρωποι, ποὺ βιώνουν θαυμαστὰ γεγονότα, καταλαβαίνουν πὼς κάτι μεγάλο καὶ ὑπερφυσικὸ συμβαίνει μέσα στὸν παρακείμενο στάβλο καὶ ὅπως εἶναι φυσικὸ πηγαίνουν νὰ δοῦν τί ἀκριβῶς συμβαίνει.

Ἐκεῖ βλέπουν μέσα στὸ παχνὶ τοῦ στάβλου καὶ ἀνάμεσα στὰ ἄχυρα ἕνα μωράκι,

ποὺ τὸ φροντίζει μία νεαρὴ λεχὼνα, ἐνῶ παραδίπλα της ἔχει τὸν προστάτη της, ποὺ κι αὐτὸς ἐκστασιασμένος παρακολουθεῖ τὰ θαυμαστὰ γεγονότα, ποὺ συνοδεύουν τὴ γέννηση τοῦ παιδιοῦ τῆς τροφῆς τῶν παιδιῶν του!

Οἱ βοσκοὶ ἀδυνατοῦν νὰ συνδυάσουν τὴν ὅλη ἀτμόσφαιρα, ποὺ δημιουργοῦν οἱ ἄγγελοι με τις ψαλμωδίες τους καὶ τὸ φῶς ποὺ ἐκπέ-

μπουν, σὲ σχέση με τὴν εἰκόνα ἐνὸς μωροῦ, ποὺ τὸ ζεσταίνουν με τὰ χνότα τους τὰ ζῶα τοῦ στάβλου, καθὼς αὐτὸ βρίσκεται ἀνάμεσα στὰ ἄχυρα, ποὺ εἶναι ἡ τροφὴ τῶν ζώων. Ἡ ὅλη περιρρέουσα ἀτμόσφαιρα θὰ πηγαινε πολὺ καλύτερα μ' ἕνα βασιλικὸ παλάτι, ὅπου μέσα σ' ἕνα χρυσὸ κρεβατάκι καὶ ἀνάμεσα σὲ μεταξωτὰ σε-ντόνια θὰ ἔλαμπε αὐτὸ τὸ προσωπάκι, ποὺ με θαυμασμὸ ἀτένιζαν τώρα μέσα στὴν ταῖστρα τῶν ζώων.

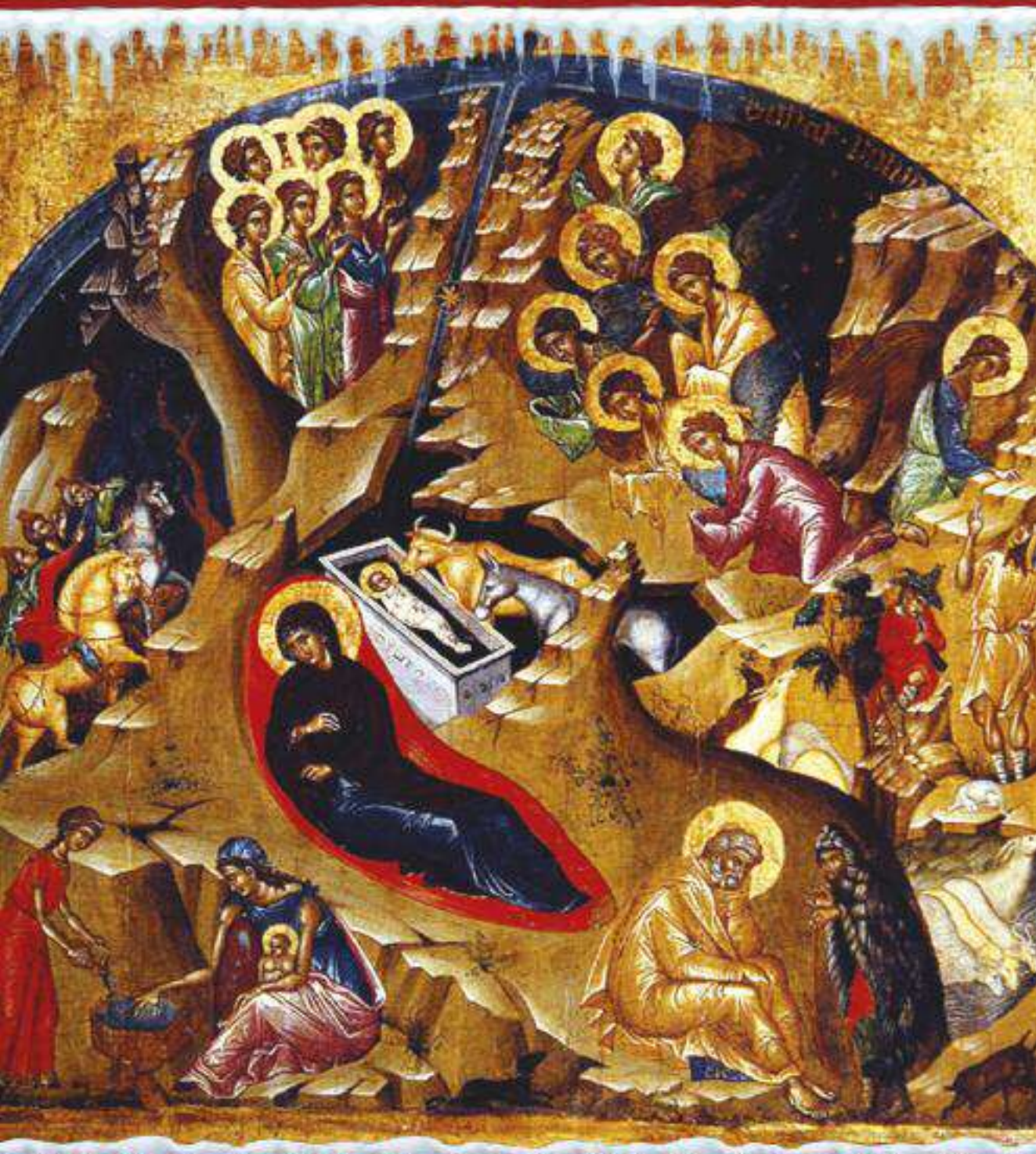
Δὲν εἶναι μυστήριο ἡ ἐπιλογὴ τοῦ στάβλου γιὰ τὴ γέννηση τοῦ Βασιλέως τῶν βασιλέων, γιὰτὶ εἶναι σαφὲς τὸ μήνυμα ποὺ ἐκπέμπει. Ταπείνωση καὶ ὑπακοὴ εἶναι ὁ συνδυασμός, ποὺ κερδίζει τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Φυσικὰ ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἕνας Ποι-

μένας τῆς μίας ποιμένης, ἀλλὰ προηγεῖται ἡ θυσία τοῦ ἁμωμου θύματος, γιὰ τὴν πληρωμὴ τῶν λύτρων τῆς παρακοῆς.

Τὰ λύτρα ὡς γνωστὸν πληρώθηκαν. Ἄς ἐκμεταλλευτοῦμε τὸ γεγονὸς σὰν συνετοὶ καὶ σώφρονες κι ἂς ἐπιστρέψουμε ἐπιτέλους στὸ χαμένο μας Παράδεισο.

Συνεχίζεται...

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 2022